

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab initio Pontificatus usque ad
Annum 1746

Luxemburgi, 1752

Pontif. Anno III.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74696](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74696)

declinantes, ad piam, & fructuosam Festos dies celebrandi rationem traducantur. Nos interea, in optati eventus auspiciis, Apostolicam Benedictionem ex animo Vobis impertimur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die XII. Augusti MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

Archiepiscopo & Episcopo consecrandum præberet: qua illicita, ac nefaria consecratione tot reliquas subiret pœnas, & nihilominus ab omni suscepti Episcopalis Ordinis exercitio suspensus maneret.

§. 2. Quis sana mentis homo tam terribili percussus fulmine non cohorrisset? non is tamen sese cohibuit, quem veluti ad perficiendum scelus furia quædam agitare videbantur; sed repertiens, qui suo temerario consilio nequiter obsecundarent, pristinum inanis electionis novo delectanda consecrationis crimine cumulavit. Exarsimus ad immane scelus, atque hominem perditum nulliusque pudoris, Satanae in interitum tradidimus Censuris omnibus illigatum, ni resisteret: nefariam illius consecrationem, illicitam, illegitimam, sacrilegam, ac contra Supremæ Sedis mandata & sacrorum Canonum sanctiones factam declaravimus; Palam denunciavimus, eundem Petrum Joannem, non solum ab iis, quæ sunt Jurisdictionis, esse suspensum, sed etiam ab iis, quæ sunt Ordinis. Mandavimus propterea, sub pœna excommunicationis ipso facto, & sine alia declaratione incurrendæ, ne ullo pacto Chrisma conficeret, Clericos ordinaret, Virgines consecraret, aut alia Episcopalis Ordinis exercere auderet; Decernentes insuper vacuos, inanes, nulliusque prorsus roboris ac momenti omnes & singulos alios actus, quos attentare præsumperit; ac proinde denunciavimus, si qui ab ipso Ecclesiasticis Ordinibus fuissent initiati, suspensionis vinculo obstrictos esse, atque irregularitati propterea obnoxios, si susceptos ordines exercuissent. Hæc omnia decrevimus ad apertissimum Schisma delendum; quorum vos participes fecimus nostris Literis in forma Brevis 24. Junii 1741.; ne subdolis artibus ad ejus suorumque asecularum communionem subornari possent.

§. 3. Tantum verò absuit, ut homo ille Ecclesiasticæ pacis inimicus, aut a supremo Patrefamilias minitendo rogandoque revocatus, aut ingenua instinctus verecundia, aut publica execratione deterritus, deslexerit a via iniquitatis; ut immo, quam semel ingressus fuit, insititiam, pergatque audacius: cum dudum non erubuerit quemdam Hieronymum de Bock Harlemensem donare Episcopatu jamdiu exoleto, & ab se nunc restitutum ea potestate, quam sibi ex ingenio fingit. Illum cum suo commentitio Ultrajectensi Capitulo ad hoc etiam temeritatis devenisse, ac tot jam flagitiis utrumque inquinatum tam diro ac prope incredibili scelere se fordidasse, ingenti sane luctu comperimus: Non quòd perterrefacti simus schismate ad extrema præcipitante: & Sectatores per summum nefas malumque dolum ad sui præsidium illiciente. Confidimus enim fore neminem compotem mentis, ne dum Catholica veritate imbutum, qui non sit irrisurus perniciosam hujusmodi novitatem, & surgentem, Petro Joanne Meindarts conditore, inopinatam Ecclesiam, ipsi, veluti suo Capiti, conjunctam, ab eaque divisam, quam Nos, licet indigni, Deo auctore moderandam suscepimus. Sed hinc præcipue vehementer angimur, quòd renovari hoc tempore videmus veterem aliquot Schismaticorum infaniam, Episcopales Cathedras, ubicunque liberet, excitantium; Quamquam ut illa suo consumpta furore, ludibrioque habita tandem deperit; hujus etiam parem exitum fore non dubitamus. Quod ad Nos attinet, id primum supplices oramus a Patre misericordiarum, ut obstinatam hanc perduellionem sedare velit; Deinde, ut, si qui ea involuti ob impletam iniquitatis mensuram in profundum demerguntur, nec ullam afferunt emergendi spem, in iis insitit nefandum ulcus, ne quid ultra sani Gregis inficiat.

Item referatur ipsius sacrilega Consecratio.

Censuræ in ipsum demulata.

Ejusdemque suspensio ab exercitio Ordinis.

Is tamen, deplorando ausu, Hieron. de Bock Pseudo-Episcopus Harlemensis, elegit.

Dat. die 12. Aug. 1742.

LXI.

Electio Hieronymi de Bock in Episcopum Harlemensem nulla & illicita declaratur; eidemque inhibetur, ne Consecrationis munus audeat suscipere.

Dilectis Filiis, Universis Catholicis in Fœderato Belgio commorantibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecti Filii, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Procerum.

QUAMQUAM inharens altis radicibus fidei animo vestro Catholica Religio satis habeat in se virtutis ad prævandam execrandi schismatis lumen, quæ magis, magisque serpere apud vos nititur; adeo tamen solliciti sumus de incolum vestra salute, ut nos ter erga vos amor verè singularis quiescere nequeat, nisi & Nos pro commisso tenuitati nostræ Apostolico Ministerio accuramus ad acuendam vestram vigilantiam, avertendumque venenatæ fraudis periculum, cui devitando nihil salubrius, ac illud, præmonitum fuisse.

§. 1. Quartus jam labitur annus, cum pauci turbulento, ut nostis, ingenio, & a sincera Fide abhorrentes, adscito simulatorum Canoniorum nomine, Petrum Joannem Meindarts in Pseudo-Archiepiscopum Ultrajectensem incredibili temeritate cooptarunt. Sed hujusmodi Electionem statim san. mem. Decessor Noster Clemens XII. vi suarum Literarum in forma Brevis 6. Octobris 1739. nefandam, irritam, inanem declaravit, delevit, abjudicavit. Eundem verò Petrum Joannem, & quotquot falso Canoniorum Ultrajectensium nomine in ipsum suffragia contulerunt, illique adherentes favorem, open, consilium, consensum præstiterunt, excommunicavit, anathematizavit, atque ab Ecclesiæ communione segregatos, ac prorsus Schismaticos habendos, & vitandos esse declaravit. Quin etiam sub eadem pœna excommunicationis ipso facto, & sine ulla alia declaratione incurrendæ mandavit, ac severè indixit, ne Jurisdictionem Episcopalem, quam nullam adeptus fuerat, aut pro animarum regimine auctoritatem sibi arrogaret, atque exercere auderet; ne pro suscipiendis ordinibus Dimissorias Literas daret; ne Pastores; ne Missionarios; ne Ministros, Deservitores, aut alios, quocumque nomine nuncupentur, ad animarum curam, & Sacramentorum administrationem, quovis etiam necessitatis prætextu, constitueret, ac deputaret. Hinc etiam palam edixit, & declaravit, omnes, & singulas antedictorum Officiorum deputaciones pro animarum regimine quocumque nomine jam factas, aut fortasse faciendas, cum omnibus inde sequutis, prorsus irritas esse, nulliusque roboris, ac momenti. Qui verò per ipsius Literas Dimissorias fuisset Ecclesiasticis Ordinibus initiatus, denunciavit eum suspensionis vinculo obstrictum esse, atque irregularitati propterea obnoxium, si susceptos ordines exercuisset. Præterea sub pœnis canonicis, suæque indignationis, interdixit omnibus cujusque Catholica Ecclesiæ Archiepiscopis & Episcopis, ne antedictum Petrum Joannem frustra electum Archiepiscopum consecrare auderent; sub eisdemque pœnis ipsi Petro Joanni mandavit, ne se cuiquam

Referatur electio Pseudo-Archiepiscopi Ultrajectensis, ejusque datio.

Et inhibitiones ipsi factæ ne jurisdictionem ullam exerceret.

Neve consecrationis munus susciperet.

1742.
Quod nulliter & illegitime facti declaratur.

Ipsique nulliter electo interdicitur exercitium jurisdictionis Episcopalis.

Inhibetur ipsi, ne Consecrationem suscipiat; aliique Episcopis, ne ipsum consecrare audeant.

Adhortatio ad Catholicos in Foed. Belgio existentes.

Dat. die 1. Septembris 1742.

§. 4. Cui quidem sistendo pestilenti ulceri, aut, si fieri possit, curando, Nos haud negligimus è Sacrorum Canonum disciplina remedium adhibere. Quapropter Prædecessorum nostrorum, Sacrarumque Legum morem atque exempla sequuti, tradita Nobis è Cælo potestate, Electionem Hieronymi de Bock in Harlemedensem Episcopum, a Pseudo-Archiepiscopo Petro Joanne, & ab ejus fideis Canonicis factam, nullam, inanem, nefariam, illegitimam, ac sacrilegam declatamus, eamque rescindimus, delemus, abrogamus. Deinde, sub pœna excommunicationis ipso facto, & sine alia declaratione incurrendæ, mandamus, districtèque indicimus eidem Hieronymo de Bock, ne ullam Episcopalem Jurisdictionem exerceat, nè pro suscipiendis Ordinibus Dimissorias Literas dare, nè Pastores, Missionarios, Ministros, Deservitores, aut alios, quocumque nomine vocentur, ad animarum curam, & Sacramentorum administrationem, quovis etiam necessitatis prætextu, constituere ac deputare audeat: ac proinde si quis per ipsius Literas Dimissorias Ecclesiasticos Ordines susceperit, se suspensum, ac propterea irregularitati obnoxium esse sciat, si susceptos ordines exercuerit. Quascunque verò antedictorum Officiorum deputationes quocumque nomine, sive jam factas sive faciendas, cum omnibus inde sequutis, prorsus irritas, nulliusque momenti declaramus.

§. 5. Præterea, sub eadem pœna excommunicationis ipso facto, & sine alia declaratione incurrendæ, mandamus, tam eidem Hieronymo de Bock, ne se cuiquam Archiepiscopo, aut Episcopo consecrandum præbeat, quam ipsi Pseudo-Archiepiscopo Petro Joanni, aliisque Archiepiscopis & Episcopis, ne eundem inaniter electum Episcopum Harlemedensem consecrare audeant. Has autem pœnas decernimus, sine præjudicio illarum, quas tam Electus Pseudo-Episcopus, quam Elector Pseudo-Archiepiscopus noverint se incurrisse vigore nostrarum Literarum in forma Brevis xxiv. Junii MDCCXLI.

§. 6. Denique ad vos, dilecti Filii, gaudium & corona nostra, paterni cordis curas cogitationesque convertimus, sollicitè monentes, atque adhortantes, ut in ea vocatione maneatis, in qua vocati estis, repudiata illorum vafritie, qui incautos pellicere ad se conantur. Date quotidie magis operam, ut seductores intelligant, vos ad verum Christi Domini Ovile, & ad ejus in terris Vicarium pertinere. Spectaculum facti estis Mundo, Angelis, & hominibus, qui vos indutos Catholicæ lorica veritatis, & galea salutis, adversus hostes, non minus occulta rabie, quam aperta blandiloquentia insidiosos, strenuè pugnare undique circumspiciunt, ac vestram animi fortitudinem, invictamque constantiam eximiis laudibus extollunt; non sine credibili nostro plausu, qui tantam virtutem plurimi facimus, servatamque a vobis Catholicæ Ecclesiæ, Nobis, Romanæque Sedi fidem, singulari amore prosequimur; cujusque pignus Apostolicam Benedictionem vobis, dilecti Filii, peramanter impertimur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 1. Septembris MDCCXLII. Pontificatus Nostri anno tertio.

J. Vincentius Lucchesinius,
Publicata die 28. ejusdem Mensis & Anni.

Indultum vacandi operibus servilibus in quibusdam diebus Festis de Præcepto aliàs observari solitis: pro nonnullis Universitatibus Diocesis Calaguritanae.

Venerabili Fratri, Episcopo Calaguritano.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

CUM, sicut quædam sunt, ut inquit S. Leo Magnus Prædecessor Noster, quæ nulla possunt ratione convelli, ita multa sint, quæ aut pro consideratione ætatum, aut pro necessitate rerum oporteat temperari; illa semper conditione servata, ut in his, quæ vel dubia fuerint, aut obscura, id noverimus sequendum, quod nec præceptis Evangelicis contrarium, nec Decretis Sanctorum Patrum inveniat aduersum: Eapropter Apostolica hæc Sancta Sedes, pro Paterna erga Universos Christianos benignitate, quoad integrum sibi fuit, consuevit supremam suam in iis auctoritatem interponere, quæ cæteris ad majus Divini Cultus incrementum præscripta, aut per frigiditatem in nonnullorum cordibus caritatem, ad orium luxuriamque convertuntur, aut ob rerum ad vitam traducendam necessarium inopiam, non sine conscientia angore contemuntur.

§. 1. Quoniam autem, sicut pro parte Carissimi in Christo Filii nostri Philippi Hispaniarum Regis Catholici Nobis nuper expositum fuit, ipsi Philippo Regi innotuit, in Provincia Ipucoana, cujus pars in Fraternitatis Tuæ Diocesis Calaguritana continetur, præter festos dies in Universali Ecclesia servari solitos, alios quam plurimos sive pietatis studio, sive quacumque alia de causa præcepto agitari, ut ut quamplurimis ejusdem Provinciæ, & Diocesis Tuæ hominibus, (qui manu, & labore in sudore vultus vescentes pane suo, ob ingentem festorum dierum numerum, obrenta alenda vitæ necessitate, vetitis laboribus aditum jam latè aperuerunt), si per omnes dies festos hujusmodi a servilibus operibus abstineant, ad vitam lucro sustinendam haudquaquam tempus sufficiat; ac propterea Nobis humiliter supplicatum fuit, ut in præmissis opportune providere, & ut infra, indulgere de benignitate Apostolica dignaremur.

§. 2. Nos itaque, qui Christianis, quantum cum Domino possumus, salutare remedium potius ad æternam salutem comparandam, & humanam vitam honestè sustentandam adhibere, quam per severiorem Ecclesiasticæ disciplinæ rigorem ad desperationem inopes adducere cupimus, dictos homines specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes, & eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis, a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatæ existunt, ad effectum præsentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, & absolutas fore censentes, supplicationibus etiam ejusdem Philippi Regis nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinatis, Fraternitati Tuæ per præsentem committimus & mandamus, ut, veris existentibus narratis, omnibus utriusque sexus Christianis ejusdem Provinciæ in Diocesi tua existentibus, ut deinceps, exceptis omnibus diebus Dominicis, Natalis Domini Nostri Jesu Christi, & sequenti Sancti Stephani, Circumcisionis, Epiphaniæ, Resurrectionis, & sequenti, Ascensionis Domini, Pentecostes, & sequenti itidem diebus,

1742.

LXII.

Quædam Disciplinæ capitula aliquando temperari expedit.

Causæ allate pro obtinenda reductione dierum festorum de præcepto.

Apostolici Indulti tenor.

Dies excepti.

Corporis

Causa præsentis Indul.

In reliquis conceditur ut, audita Missa, operibus servilibus vacari possit.

Corporis Christi, S. Johannis Baptiste, Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli, Sancti Jacobi, & Commemorationis omnium Sanctorum, præterea quinque dicatis Beata Virgini Mariae Immaculate, scilicet Purificationis, Annuntiationis, Assumptionis, Nativitatis, & Conceptionis, necnon Sancti Patroni, aut Tutelariorum cujuslibet loci pro hominibus ejusdem loci dumtaxat, in quibus integra maneat præcepti obligatio; in reliquis diebus Festis, sive per hanc Sanctam Sedem præceptis, sive per Synodales ejusdem Diocesis Constitutiones, sive quacumque alia de causa, etiam ex causa Voti per Majores suos facti, quod quoad hanc partem etiam auctoritate nostra Apostolica per Te commutari volumus, præceptis, audita Missa, laboriosis suorum artium exercitationibus, servilibusque operibus, sine ullo profus conscientie scrupulo vacare possint, auctoritate nostra Apostolica concedas, indulgeas, & permittas, ac statuas, præcipias, & mandes.

Clausula.

§. 3. Non obstantibus Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, necnon Provinciæ, & Diocesis præfatarum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus; privilegiis quoque, indultis, & Literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, illorum tenores præsentibus pro plenè, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permanens, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expressè derogamus, caterisque contrariis quibuscumque.

Dat. die 1. Sept. 1742.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 3. Septembris MDCCLII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

D. Card. Passioneus.

Eodem mense Septembris 1742.

Simile Indultum concessum fuit pro nonnullis Universitatibus Diocesis Pampilonensis.

Item pro Universitatibus, & hominibus Diocesis Pacesis.

Mense Septembris 1743.

Simile pro hominibus Civitatis, & Diocesis Septensis.

Mense Septembris 1744.

Simile pro Diocesi Hispanensis.

Pro Diocesi Mindoniensis.

Pro Diocesi Malacitana.

Mense Majo 1745.

Simile pro Oppido de Olivares nullius Diocesis Provinciae Hispanensis.

Et pro Civitate, & Diocesi Vallisoletana.

LXIII.

Ordinationes omnium Clericorum, & Sacerdotum Ritus Græco-Rutheni a Serviano schismate ad Ecclesiam sinum redeuntium Episcopo Auxerensi delegantur.

Venerabili Fratri, Matthæo Episcopo Auxeren.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Prozium.

ESUBLIMI Sedis Apostolicæ specula circumspicientes Dominicum Gregem, a Pastorum Principe tenuitati præcipue nostræ commendatum, ea providere curamus, quæ in unaquaque ejus parte, ad salutem, conservandamque spirituales vitam conferre possint.

§. 1. Quod cum propositum sit Nobis, & modo intelligamus, opportunum esse, ut, qui in Dalmatia Diocesis a Serviano Schismate ad verum Christi Ovile redierunt, aut redituri sunt, Sacerdotes, & Ecclesiastica Hierarchia reliquos habeant a Catholico Episcopo consecratos Græco ipsorum Rutheno Ritu; quocirca, ut quotquot inter suæ Gentis Catholicos Clericali Militia dare nomen cupiunt, a Schismatico Antistite initiarentur, hanc abrupte absurdam nimis, & Sacris Canonibus veritam consuetudinem constituimus; adacti metu, ne, non penitus discissa cum morbo Pseudo-Episcopi foecitate, occultè venenum hauriant; in ceteras Oves dispergendum, nec bona deinceps utantur valetudine.

§. 2. Huic ut occurramus periculo, utque frequentissima illorum Parœciæ a Parochis profus Romanæ Catholicæ Ecclesiæ conjunctis administrantur, optimum visum est, dare alicui Latino Catholico Episcopo, qui eam linguam, & cœremonias calleat, facultatem cooptandi in Ecclesiasticos Ordines eodem Græco-Rutheno Ritu, non solum in propria, sed etiam in alienis Diocesisbus Dalmatiæ, Veneto Imperio subjectis, habito primum consensu ab Ordinariis, quotquot, Dimissorialibus a proprio Antistite acceptis, ejus Populi Parœcias, aliaque Sacra Ministeria curare debent: Quo tempore, atque occasione ipsi Latino Episcopo Pontificalia consimili Græco-Rutheno more exercere liceat. Hanc modo facultatem tantumque munus agendum tribuimus Fraternitati Tuæ, quam scimus literarii Illyrici sermonis, ab ea Natione ad Sacras Functiones adhibiti, peritam esse; pollere simul non mediocri prudentia, ac Religione; unde sperandum sit, eos, quibus manus impositurus, benè ac sollicitè officio suo defuncturos esse. Id autem ut feliciter pergas, Apostolicam Benedictionem Tibi, Venerabilis Frater, peramanter impertimur.

Datum in Arce Gandulphi Albanen. Diocesis, sub Annulo Piscatoris, die 4. Octobris 1742. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

J. Vincentius Lucchesinius.

Sacerdotes Missam celebrantes non teneri Sacram Eucharistiam omnibus petentibus infra ipsam actionem ministrare.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, & Episcopis Italia.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

CERTIORES effecti, pullulare in nonnullis Italia Diocesisbus controversiam de obligatione, qua Sacerdotes Missas celebrantes adstringantur Eucharistiam ministrare intra eandem fidelibus iis, qui ad ipsam accipiendam paratos se exhibent, ac petunt Sacrificii, cui adsunt, participes fieri; Nostro proinde animo reputavimus, gliscenti malo Apostolicæ hujus paginæ documento obviam ire, ne ulterius, haud absque fidelium eorumdem scandalo, progrediantur. Itaque, Venerabiles Fratres, sermonem Nostrium ad Vos convertimus, ut ipsi quoque Pastoralis hac in re Officii partes minime negligatis.

§. 1. Ac primò quidem dicendum Nobis occurrit, nemini ex fidelibus in mentem venire posse, Missas privatas, in quibus Sacerdos solus sacram sumit Eucharistiam, propterea veri, perfecti, & integri Sacrificii incruenti a Christo Domino instituti rationem amittere, ideoque

Facultas ordinandi Græco Rutheno ritu omnes per Dalmatiam Clericos, & Sacerdotes serv. servandis.

Episcopo Auxerensi conceditur.

Data die 4. Oct. 1742.

LXIV.

Status controversiæ.

Missæ, in quibus solus Sacerdos communicat, improbari nequeunt; ex Conc. Trid.

illicitas esse existimandas. Nec enim ignorant fideles, aut saltem faciliè edoceri possunt, Sacrosanctum Tridentinum Concilium, in nixum doctrinæ, quam perpetua Ecclesiæ Traditio servavit, huic adversantem novam falsamque Lutheri sententiam damnasse sess. 22. cap. 6. & can. 8. : Si quis dixerit, Missas, in quibus solus Sacerdos sacramentaliter communicat, illicitas esse, ideoque abrogandas : anathema sit.

Ejusdem Concilii, & Pontificis votum pro frequenti fidelium communione ad cuiuslibet Missæ celebrationem.

§. 2. Nihilominus, quandoquidem vetus Ecclesiæ praxis, & disciplina, juxta quam fideles Missis adstantes participare passim atque in publicis conventibus solebant Sacrosanctum Sacrificium, institutioni, & exemplo Christi Domini omnimodè convenit, verba ejusdem Concilii eo ipso spiritu, quo ab eodem prolata sunt, iteramus : Optaret quidem sacrosancta Synodus, ut in singulis Missis fideles adstantes, non solum spirituali affectu, sed sacramentali etiam Eucharistiæ perceptione communicarent, quò ad eos sanctissimi hujus Sacrificii fructus uberius proveniret. Utinam autem eo ipso Christianæ pietatis fervore, quo primorum sæculorum fideles exardebant, nostrorum quoque temporum homines inflammati, avidè ad publicam sacram Mensam advolare, sanctorumque Mysteriorum solemnitate non adefse tantum, sed religiosè eorumdem participationem exoptare conspicerentur. Nulla certè res est, qua utilius Episcopi, Parochi, Confessarii studium suum omne impendere valeant, quam in excitandis fidelibus ad eam mentis puritatem sectandam, unde digni reddantur frequentem ad sacram Mensam accessum, & non spirituali tantum, sed Sacramentali etiam participatione illa Sacrificii, quod a Sacerdote, tamquam publico Ecclesiæ Ministro, non pro se tantum, sed pro ipsis, & ipsorum nomine offertur.

Laudantur mos participandi de Sacrificio Missæ.

§. 3. Et quamvis de eodem Sacrificio participent, præter eos, quibus a Sacerdote celebrante tribuitur in ipsa Missa portio Victimæ a se oblata, ii etiam, quibus Sacerdos Eucharistiam reservari solitam ministrat; non tamen idcirco, aut vetuit unquam Ecclesiæ, aut modò verat, satisfieri ab ipso Sacerdote pietati, & justæ eorum petitioni, qui Missæ adstantes, ad consortium admitti postulant ejusdem Sacrificii, quod & ipsi pariter offerunt eâ ratione, quæ ipsos decere potest : immo probat atque cupit, ne id omittatur, eosque Sacerdotes increparet, quorum culpâ, & negligentia fidelibus participatio illa denegaretur.

Ad animarum tamen Pastores pertinet, oportunitatem temporum, & locorum, pro communione fidelium, statuerent.

§. 4. At quoniam in Ecclesiâ Christiana opus est cuncta ordinatè, & congruenter disponi; Pastores vigilantiam & curam suam conferent, ut ex una parte fidelium pietas minimè fraudetur eo accessu, eâque participatione; ex alia verò ita utrumque fortietur, quin ulla in laudabilibus aliis institutis oriatur perturbatio, unde faciliè confusio etiam, & scandalum oriretur. Quare Pastores monere debent eosdem fideles, ut participes esse cupientes sacræ Mensæ; (quod maximopere probandum diximus) studeant tempus, locum, & circumstantias nancisci, quibus & ipsi justorum votorum suorum compotes evadant, nec instituta illa pietatis impediunt. Hisque Pastorum suorum monitis fideles se se dociles præbentes, cavebunt, ne sibi injuriam factam querantur; si quandoque pro tempore, loco, & personis, Episcopus minimè opportunum censuerit, a Sacerdote celebrante Eucharistiam distribui iis, qui adstant; quibus scilicet eo ipso tempore facilis, & obvia suppetit ratio ad eandem Mensam accedendi, pluribus aliis locis cuiusvis instructam.

Hodierna disciplina facillimam præstat SS. Eucharistiæ participationem.

§. 5. Haud agre Episcopi, & Parochi id fidelibus persuadent, quoties ipsis significent, ex Ecclesiæ disciplina, qua modò viget, non quidem difficiliorum, sed faciliorem evasisse iisdem participationem, quam optant. Siqui-

dem veteri more in singulis Ecclesiis passim unica Missa celebrabatur, cui fideles adstantes, indeque participabant; quin a solis propriis Pastoribus, quemadmodum reliqua Sacramenta, ita etiam Eucharistiam licitè accipere valebant: hisce verò temporibus, ex Sacerdotum celebrantium, ex locorum, Altariumque, quibus ea celebratio publicè peragitur, multiplicitate, patet cuilibet faciliè probabilis sacræ Mensæ, & ad sacrum Convivium admissio. Sin autem iidem fideles ita moniti, importunè insisterent pro recipienda Eucharistia in iis temporibus, loci, & personarum circumstantiis, quas excipiendas censuisset Episcopus, Ritualis Romani auctoritate etiam fretus; hæc illorum petitio, utpotè nec justa, nec rationabilis, contumacem, ac refractarium animum demonstraret, cupidumque perturbationis, ac proinde minimè compositum Eucharistiæ qua par est pietate percipiendæ.

Cui, qui se aptare renuit, male se dispositum esse indicat.

§. 6. Dum Pastores erga fideles ita se gerent, dumque fideles Pastorum dictis pronas ita aures accommodabunt, oriatur absque ulla dubietate pax illa perfectæ, atque concordia, qua capita invicem, & membra magnopere colligari decet; desinentque importunè illæ controversiæ, quæ eò tandem tendunt, ut turbas gignant, ac scandalum, verique animarum fructus, quo nihil Pastori carius esse debet, perniciem. Verbis itaque Apostoli Pauli ad Corinthios utimur: *Obsecro Vos, Fratres, per nomen Domini Nostri Jesu Christi, ut id ipsum dicatis omnes, & non sint in Vobis scissmata; sicut autem perfecti in eodem sensu, & in eadem sententia. Quæ quidem dum Vobis, Venerabiles Fratres, per hæc Apostolica scripta nota esse volumus, in felicitatis auspiciis, & Paternæ dilectionis pignus, Apostolicam benedictionem impertimur.*

A dhortatio ad animorum concordiam.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majoris die xiiii. Novembris MDCCLII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

Dat. die 13. Nov. 1742.

Leges observandæ in concedendis locacionibus bonorum Cameræ Apostolica.

LXV.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Motu proprio &c.

ESSENDO ben gravi le controversie, che con pregiudizio non meno del pubblico, che del privato Interesse, accadono spesso volte nelle deliberazioni degli Appalti de' nostri Beni Camerali, a cagione delle competenze, che insorgono tra gli Oblatori; Crediamo esser parte della nostra suprema vigilanza, e di quel molto desiderio, che abbiamo sempre coltivato, di togliere, per quanto possibile sia, ogni semenza di litigio, il porgere alle medesime un convenevole provvedimento, colla norma fissa, ed invariabile delle seguenti leggi, e determinazioni.

Providentia Pontificis in tollendis controversiis.

I. Che negli Appalti Camerali, un' anno almeno prima, che termini ciaschedun' Appalto, si debbano invitare per mezzo de' soliti Editti coloro, che vogliono attendervi, a dare ciascheduno per un tal giorno determinato l'Offerta sua chiusa, e sigillata.

Subet 1. Edicta pro oblacionibus deferendis ante annum proponi.

II. Che venuto il giorno prefisso negli Editti, debbano aprirsi le Offerte in piena Congregazione Camerale, e debba deliberarsi l'Appalto, prout de Jure, al maggiore, e miglior Oblatore, salvo però sempre alla medesima Congregazione l'arbitrio di prorogare con altri nuovi Editti il termine da offerire, quando creda, che niuna delle Offerte, che saranno state date, sia giusta, e ragionevole, relativamente allo stato allora presente dell' Appalto.

2. Oblacionibus statuta die apertis, locacionem deliberari favore melioris, & potioris Oblatoris, salvo arbitrio prorogandi tempus.

III. Fatta come sopra la deliberazione dell' Appalto in favore del maggiore, e migliore Oblatore, e quella di poi approvata da Noi, e da' Sommi Pontefici pro tempore nostri Successori, debba soprassederfi

3. Licere cuiuslibet intra 20. dies oblacionem augere ad vicissimam & ultra.

derfi

dersi prima di venire alla stipolazione dell'Istromento per lo spazio di venti giorni continui, da incominciare dal giorno immediatamente seguente alla suddetta deliberazione, affinché dentro questi venti giorni possano, tanto quelli, che hanno già offerto, e sono rimasti vinti, ed esclusi; quanto ogni altro, che non abbia prima offerto, aggiungere sopra la detta maggior Offerta, per la quale è stato deliberato l'Appalto: purché quest'aggiunta non sia minore della Vigesima: E per tal'effetto vogliamo, e dichiariamo, che in avvenire tutte le deliberazioni, che si faranno di simili Appalti dalla Congregazione Camerale, ancorché siano successivamente approvati da Noi, o da' nostri Successori pro tempore, o in voce, o per iscritto, o anche per Chirografo speciale, s'intendano sempre fatte, e approvate col patto Additionis in diem, durante il suddetto termine di venti giorni; di maniera che quegli, in favor di cui è stato deliberato l'Appalto, non acquisti dritto alcuno sopra il medesimo in virtù di detta deliberazione, e rispettivamente approvazione; quante volte dentro il suddetto termine di venti giorni sopravvenga alcun'altro, che sopra la di lui Offerta aggiunga almeno la Vigesima.

4. Post 10. dies, vel Instrumentum conflictum cum priore Oblatore, vel locationem deliberari favore offerentis Vicefima.

IV. Spirato il termine di detti venti giorni, se non sarà comparso alcun'altro Oblatore, che abbia offerta, come sopra, almeno la Vigesima, non avrà più luogo a favor della nostra Camera il suddetto Privilegio Additionis in diem, ma potrà senz'altro indugio, e senza ammettersi altra Offerta, stipolarsi l'Istromento d'Appalto con quegli, in favor di cui fu da principio deliberato. Ma se all'incontro dentro il suddetto termine di venti giorni saranno comparso uno, o più Oblatori, che abbiano aggiunta almeno la Vigesima; in tal caso dovrà la nostra Camera godere del suo Privilegio Additionis in diem, e dovrà la suddetta Congregazione Camerale deliberar nuovamente l'Appalto in favor di quegli, che avrà aggiunto almeno la Vigesima: E in concorso di più Oblatori sopra la Vigesima, dovrà deliberarlo in favor di quegli, che sarà a giudizio suo il migliore, e maggior Oblatore.

5. Hoc casu licet priores Oblatores augere obligationem intra 10. dies; sed his elapsis, Instrumentum conditionibus omnino conflictum.

V. Sarà poi peso di questo Secondo, dopo che sarà stata da Noi, o da' nostri Successori approvata la suddetta nuova deliberazione, denunciare, ed intimare al Primo, con intimazione eseguita personalmente, l'aggiunta della Vigesima, o di altra maggior somma da lui fatta, e la nuova deliberazione seguita a suo favore: dopo la quale intimazione si lascerà al suddetto Primo il termine di altri dieci giorni, ad effetto, che possa risolvere, se vuol fare nuova Offerta superiore a quella del Secondo: E quando il Primo dentro il termine deli suddetti altri dieci giorni faccia nuova Offerta superiore a quella del Secondo; in tal caso dovrà a lui restar l'Appalto, senza che possano più riversi altre nuove Aggiunte, o siano Offerte. Ma quando all'incontro il suddetto Primo, dentro i suddetti dieci giorni non faccia nuova Offerta superiore a quella del Secondo; in tal caso l'Appalto dovrà restare al Secondo, e con lui senz'altro indugio potrà stipolarsi l'Istromento; così che, passati che siano detti dieci giorni, non dovranno più ammettersi altre nuove Aggiunte, o siano Offerte, nè dal Primo, nè da altri.

6. Si quis tamen Sextra partem ultra offerat, competere Cameræ Apostolicæ restit. in integrum.

VI. Da questa proibizione di ammettere altre nuove Aggiunte, o siano Offerte, si eccettua il solo caso, che venga alcun Oblatore, o di quelli, che già siano concorsi, o altri, che non siano concorsi, qual offerisca almeno la Sesta sopra l'ultima maggior Offerta del Primo, o del Secondo; perchè in tal caso la nostra Camera, a titolo di lesione, dovrà godere il beneficio della restituzione in Integrum, qual beneficio, a differenza del Privilegio Additionis in diem, compete al Fisco; ancorché la cosa non sia più in intera, ancorché sia stato stipolato l'Istromento, e ancorché l'Appaltatore abbia già preso, e si trovi in possesso attuale della cosa

locata; nè altro in tal caso può pretendere il medesimo Appaltatore, che di esser preferito, suppiendo ancor lui il giusto prezzo, cioè la medesima Sesta.

Ma perchè ammettendosi questa restituzione in Integrum senz'alcuna limitazione di tempo, (come saria di ragione), potrebbe rendersi più difficile alla Camera il trovare idonei Appaltatori, per lo giusto timore, che ognun'avrebbe, di poter esser cacciato dall'Appalto per questa via di restituzione in Integrum, dopo averlo reso per sua propria diligenza, e industria più fruttuoso del passato; Perciò ordiniamo, che si debba ammettere l'offerta della Sesta, dentro però il solo termine di tre mesi, da incominciare dal giorno, che sarà stato deliberato, come sopra, l'Appalto, o per la via ordinaria, o in virtù del suddetto Privilegio Additionis in diem, al maggiore, e migliore Oblatore; ancorché questi, dentro il suddetto termine di tre mesi, fosse venuto colla Camera alla stipolazione dell'Istromento, e ancorché avesse fatto delle spese, o altri preparamenti in qualunque modo necessari per l'esecuzione del medesimo Istromento, o per la buona condotta dell'Appalto: Volendo Noi, che dentro questo termine di tre mesi sia sempre luogo all'offerta della Sesta, e alla rescissione del Contratto per via di restituzione in Integrum; e che perciò quegli, al quale, come sopra, fosse stato deliberato l'Appalto, in caso di detta rescissione, non possa pretendere, nè dalla Camera, nè dal nuovo Oblatore il risarcimento di alcuna sorte di spese, che avesse fatte dentro il termine suddetto; ma solamente possa, e debba esser preferito, quando voglia anch'esso supplire la medesima Sesta, o altra maggior somma, che sia stata offerta dal nuovo Oblatore.

VII. Passati poi li suddetti tre mesi dal giorno della deliberazione, come sopra, non sia più luogo alla rescissione del Contratto, ma quello debba restar fermo, e irrevocabile per tutto il tempo convenuto, e secondo la forma, e patti concordati nella deliberazione: E solamente alla Camera rimanga salvo, e preservato il dritto d'impugnare il Contratto, in caso di lesione ultra dimidiam, quatenus de Jure, & prout de Jure, ed a tenore delle Costituzioni Apostoliche, senz'alcuna limitazione di tempo, quando a questa non sia stato da Noi, o da nostri Successori specialmente, e nominatamente derogato.

VIII. E finalmente, coll'occasione di questo regolamento sopra gli Appalti Camerali, volendo Noi anche provvedere all'aggravj, che si fanno tutto giorno dagli Appaltatori alli Sudditi del nostro Stato Ecclesiastico, ordiniamo, che nello stipolare gl'Istromenti coi suddetti Appaltatori, niuno ardisca senz'ordine, o Chirografo speciale sottoscritto da Noi, e nostri Successori pro tempore, porre alcun Capitolo, col quale alcuna Gabella, o Privativa cadente sotto l'Appalto, venga in qualunque modo distesa ed ampliata, oltre i casi, e termini prescritti nell'Istituzione di tal Gabella, o Privativa, e diversamente da quello, che è stato generalmente praticato, ed osservato in tempo de' passati Appaltatori; dichiarando Noi invalido, e nullo qualunque Capitolo d'Istromento, e qualunque Editto, o Bando, che fosse fatto, o che si facesse in contrario.

Quali ordini in avvenire vogliamo, ch'effettivamente siano osservati in tutte le deliberazioni degli Appalti Camerali, sotto pena della loro nullità, da incorrersi ipso facto, & ipso Jure, senz'altra dichiarazione di Giudice, e che a tenore de' medesimi ordini debba seguire la pubblicazione, e rinnovazione degli Editti, e la stipolazione de' suddetti Appalti, anzi giusta la di loro forma si debbano intender pubblicati gli Editti, consumate le deliberazioni, e stipolati li pubblici Istromenti; perchè così, e non altrimenti ordiniamo, e comandiamo, e come legge vogliamo, che inviolabilmente si osservi, per esser così mente, e volontà nostra precisa. Volendo, e decretando, che la presente nostra Cedola

Sed hoc intra tres Menses tantum a die deliberationis.

Tunc vero priores Oblatores competere praedictam ceteris paribus, non autem refectio-nem sumptuum &c.

7. Post dd. tres menses, Contractum rescindi non posse, nisi ex causa lesionis ultra dimidiam.

8. In Conditionibus locationum nihil addi posse, quo vectigalia ultra legem eorum institutionis, & consuetudinem, au-geantur.

Clausula, & Decreta irritantia.

Sublata fe-
cus judican-
di facultate.

Drogatio-
nes

Dat. die 23.
Nov. 1742.

LXVI.

Pontificis
mens in de-
mandanda
Monacho-
rum unione.

Eadem alias
a S. Sede
optata fuit.

di Moto proprio, da ammetterfi, e registrarfi in piena Camera, e ne' suoi libri, secondo la Bolla di Pio IV. nostro Predecessore de registrarfi, vaglia, e debba avere sempre il suo pieno effetto, esecuzione, e vigore colla nostra semplice sottoscrizione, e che non gli si possa mai opporre di sarezione, orrezione, nè di alcun altro vizio, o difetto della nostra volontà, ed intenzione; e che così, e non altrimenti, debba sempre nelle cose premesse giudicarsi, definirsi, decidersi, ed interpretarsi dal Reverendissimo Cardinal Camerlengo, da Monsig. Tesoriere Generale, dalla piena Camera, e da qualunque altro Giudice, e Tribunale, sebbene Collegiato, e composto di Reverendissimi Cardinali; togliendo loro, ed a ciascheduno di essi la facoltà, ed autorità di giudicare, definire, ed interpretare diversamente; dichiarando fin da ora nullo, irritato, ed invalido tutto ciò, che si facesse, o si tentasse di fare in contrario. Ancorche non vi sia stato chiamato, citato, nè sentito Monsig. Commissario della nostra Camera, o altri, che vi avessero, o pretendessero avervi interesse; e non ostanti le Costituzioni di Paolo II., Paolo IV., e del detto Pio IV. nostri Predecessori de rebus Ecclesie, & Camera non alienandis, ogni, e qualunque Jus, e dritto competente alla nostra Camera, benchè chiuso nel Corpo delle Leggi, la Regola della nostra Cancellaria de Jure quæsito non tollendo, e qualsivoglia altre Costituzioni, ed ordinazioni Apostoliche nostre, e de' nostri Predecessori, usi, stili, consuetudini, Sentenze, Decreti, e Re-Judicate in casi simili, ed ogni altra cosa, che facesse, o potesse fare in contrario; alle quali tutte, e singole, avendone il di loro tenore qui per espresso, e di parola in parola inserito, per il solo effetto suddetto, ampiamente, ed espressamente deroghiamo. Dato dal nostro Palazzo Apostolico Quirinale questo dì 23. Novembre 1742.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Registrata in Camera Apostolica die 28. ejusdem mensis, & anni.

Episcopis Ruthenis suadet Pontifex, ut unionem Monachorum Sancti Basilii sub unico Proto-Archimandrita promoveant, & foveant.

Venerabilibus Fratribus, Athanasio Kiovia Archiepiscopo totius Russiae Metropolitanò, necnon Episcopis Ruthenis, Theodoro Luceoriae, Feliciano Chelmenfi, Hieronymo Premisia, & Georgio Pinscensi.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

ET si dubitare non possumus, Fratritates vestras diligentem daturas operam, ut debita reverentia, & nulla mora, Decretis pareatur, quæ de consilio Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium Propagandæ Fidei negotiis præsentium, nuper edidimus pro colligendis in unum Corpus sub uno Capite, unaque jurisdictione, Ruthenis Monachis Basilianis; Cum tamen è literis communi vestro nomine ad Nos datis perceperimus, modeste vos subvereri, ne in iis quidpiam incommodum vestris consuetudinibus, & privilegiis sancitum fuerit; vos, pro singulari nostra erga vestram Nationem benevolentia, censuimus admonendos, eadem Decreta id solum spectare, ut ipsi Monachi in unum Cœtum coalescentes, atque ita facilius Monastica disciplina instituti, ad suam salutem incumbant, & ad firmius obstringendos Apostolicæ Sedi Popularium animos.

§. 1. Quæ sanè Decreta eò etiam in veneratione esse debent, quò inherent perpetuo Ro-

mana Cathedra proposito, redigendi in unum Ordinem cunctos Ruthenos Basilianos Monachos, eosque subijcendi uni supremo Præsidi, qui è propinquo servari jubeat domesticas leges, caveatque ne ulla ex parte Religio disciplina detrimentum faciat. Quocirca *Unitorum*, ut vocant, *Ordini*, sub Sanctissimæ Trinitatis nomine militantium, data fuit olim facultas condendi idoneas huic consilio leges, à Pontifice Maximo confirmandas, ejusque auctoritate robari habituras. Quod pariter vestra Zamofiensis Synodus luculenter sibi proposuit, testata, in unum congreganda esse Corpus quoquoque Monasteria ad verum Christi Ovile tum redierant, aut reditura forent, quæ in schismate, nulli omnium maximo Reçtori coherebant. Id autem nemo non videt facilius obtineri, si quicquid est Ruthenorum Basilianorum sodalium, totius Russiae Proto-Archimandritæ obediat, ejusque imperata faciat. Nec dubitari potest, hanc fuisse ejusdem Zamofiensis Concilii mentem, siquidem Metropolita Leo Kiska, qui, permittente Romana Sede, Synodum ipsam congregavit, vix ea finem acceperat, scilicet quadragesimo post die, cum aliis suæ Gentis Episcopis sedulo postulavit, ut cunctæ Basilianæ Familiæ supremus Præfatus alternatim eligeretur ex Lithuanis, & Volimniensibus Monachis; dato documento, ita sensisse de uno constituendo Præside Zamofienfium Patrum constitutionem; quâ in hunc sensum acceptâ, Synodum confirmavit Apostolica Sedes, cujus est, de vero Synodali sensu judicare.

§. 2. Quod autem attinet ad vestras modestè exhibitas querelas, iisdem Nostris Decretis imminutum iri Episcopalem jurisdictionem, Monachis ab ipsa exemptis; satis erit ad eas sedandas, ut in memoriam revocetis, id antea à vobis concessum spontè fuisse, & in Oecumenica Tridentina Synodo expressè comprobatum, confirmatumque: quam saluberrimam Synodum libenter à vestro Zamofienfi Conventu, nulla exceptione, venerabundè acceptam, ex ejusque placitis plura sæpius à vobis sancita fuisse, profecto non ignoratis. Nec vobis in mentem veniat reputare, quicquam ibi vestris Ruthenis Ritibus adversari, quos, & quoscumque alios laudabiliter institutos, ubique servandos existimarunt sapientissimi illi Patres; rati, ex incorruptarum Cereemoniarum diversitate, Catholicæ Ecclesiæ decus accedere. Et à Nobis quàm maxime alienum est, ab hujusmodi sententia vel minimum discedere.

§. 3. Igitur cum nihil vobis timendum sit, ne, Nostris pronuntiatis Decretis, probatæ ab hac Sanctissimæ Sede consuetudines vestræ vulnus aliquod acceperint; cum vos ipsi spontè decreveritis Monachos sui esse juris; cum iidem illos optaverint in unum coire Ordinem, conspiciat, hoc pacto melius consuli Monasticæ disciplinæ, ac Ruthenorum utilitati; quid est, quod Apostolicam benignitatem ad præsidium vestrum invocetis? Hanc autem ad opportuniorem usum reservare poteritis, & quam non semel experti estis, nunquam vobis defuturam existimare; præsertim si ad ipsam conciliandam eximium studium adhibueritis, ut nihil impedimento sit, sæpius nuncupatis decretis nostris debita obedientia exequendis. Quod ut commodius fieri queat, permisimus Nuntio isthic Nostro, tempus idoneum designare ad cogendum Monachorum Conventum, ut ibi, maturo consilio, norma constituatur, qua negotium istud ad exitum perducatur; Interim Fratritatibus Vestris Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Anno Piscatoris die xxviii. Novembris MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

J. Vincentius Lucchesinus.

Et à Synodo
Zamofien.
decreta.

Episcopo-
rum jura, &
Nationis Ri-
tus nullum
ex ea detri-
mentum ac-
ceptura.

Suadet
Episcopis, ut
eidem con-
stituendæ
non adver-
sentur.

Dat. die 27.
Nov. 1742.

Ele-

LXVII.

Electo de Nankim præcipitur, ut, ante consecrationem, juramentum emittat, ad formam Constitutionis supra positæ num. 59.

Dilecto Filio, Francisco de Sancta Rosa de Viterbio, Electo de Nankim in Indiis Orientalibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Provisio facta Ecclesie de Nankim.

NUPER NOS, in Consistorio nostro secreto, Ecclesie de Nankim, cui bo. mem. Emanuel de Jesu Maria ultimus illius Episcopus, dum viveret, præsidebat, per obitum ejusdem Emanuelis Episcopi extra Romanam Curiam defuncti, Pastoris solatio destituta, de persona tua, Nobis, & Venerabilibus Fratribus nostris Sanctæ Romanæ Ecclesie Cardinalibus ob tuorum exigentiam meritorum accepta, de Fratrum nostrorum consilio, auctoritate Apostolica providimus, Teque illi in Episcopum præfecimus, & Pastorem, curam, regimen, & administrationem ipsius Ecclesie de Nankim Tibi in spiritualibus, & temporalibus plenarie committendo; prout in nostris desuper super plumbio expeditis Literis, quarum tenorem præsentibus pro plenè, & sufficienter expresso, & inserto haberi volumus, uberius continetur. Nunc autem Pastoralis officii nostri esse ducimus, Tibi injungere, prout auctoritate præfata tenore præsentium injungimus, quod, antequam munus Consecrationis suscipias, juramentum illud, quod Missionarii omnes in Sinis degentes jam emisissent, hoc est de fideliter, integre, & inviolabiliter observando præcepto, ac mandato super Ritibus, & Cæremoniis Sinesibus in Constitutione felicis recordationis Clementis Papæ XI. Prædecessoris nostri die XIX. Martii MDCCXV. hac de re edita, & in nuperâ Constitutione nostra, quæ incipit: *Ex quo singulari*, confirmata, contento, similiter emittere, ipsumque juramentum tua subscriptione, & sigillo munitum, vel saltem authenticum illius exemplum, ad Nos quantocitius transmittere omnino tenearis. In contrarium facientibus non obstantibus quibuscumque. Forma autem juramenti, quod præstabis, hæc est: *Ego Franciscus de Sancta Rosa de Viterbio Electus de Nankim, præcepto, & mandato super Ritibus, & Cæremoniis Sinesibus in Constitutione pia mem. Clementis Papæ XI. die XIX. Martii MDCCXV. hac de re edita, qua præsentis juramenti formula præscripta est, contento, ac mihi per integram ejusdem Constitutionis lecturam apprime noto, plenè, ac fideliter parebo, illudque exactè, absolute, & inviolabiliter observabo, & absque ulla tergiversatione adimplebo, atque pro virili enitar, ut à meis subditis, aliisque, quorum cura ad me in munere meo spectabit, quantum in me erit, similiter observari, & adimpleri curabo: Ac insuper, quantum in me est, nunquam patiar, ut Ritibus, & Cæremoniis Sinesibus in Literis Pastoralibus Patriarchæ Alexandrini Macai datis die IV. Novembris MDCCXXI. permisse, ac à Sanctissimo Domino Nostro Benedicto Papa XIV. damnata, ab eisdem subditis ad praxim deducantur; Si autem (quod Deus avertat) quoquomodo contraxerim, toties, quoties id evenerit, penis per præfatas Constitutiones impostis me subiectum agnosco, & declaro. Ita, tactis Sacrosanctis Evangeliiis, promitto, voveo, & juro; sic me Deus adjuvet, & hæc Sancta Dei Evangelia. Ego Franciscus de Sancta Rosa de Viterbio Electus de Nankim manu propria.*

Præceptum præstandi juramentum & transmittendi ad Sedem Apostolicam.

Formula juramenti.

Dat. die 3.
Dec. 1742.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die III. Decembris MDCCXLII. Pont. Nostri Anno III.

D. Card. Passioneus.

De Concurſu, & Examine habendo pro Parochialium Ecclesiarum collatione: De appellationibus ab irrationabili Ordinarii judicio admittendis, vel rejiciendis.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, & Episcopis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

CUM illud semper plurimum formidaverit Ecclesia Catholica, ne indignis quibusque, & extra sacerdotale meritum constitutis, Cura animarum, & Dominici Gregis custodia crederetur; quia totius Familie status, & ordo nutat, si quod requiritur in corpore, non invenitur in capite: Hinc Canonicis sanctionibus, ac præsertim Sanctæ Tridentinæ Synodi Decretis providè consultum est, regimen Ecclesiarum Parochialium iis esse committendum, quorum omnis ætas à puerilibus exordiis ad perfectiores annos per disciplinam Ecclesiasticam stentia ita cucurrisset, ut de illorum supra alios provectione, ac potiori doctrinæ, morum, ac diuturni laboris suffragio, nefas esset dubitare. Quia verò pernicioſa apud plurimos opinio sensum invaluit, Tridentini Decretis non præscriptam esse Dignioris electionem; sed caveri tantummodo, ne Indignis Ecclesie Parochiales, aliaque Beneficia, quibus Cura imminet animarum, conferrentur; San. mem. Innocentius XI. Prædecessor Noster erroneam doctrinam à vera, & sincera Patrum mente longius descedentem damnavit, & edocuit, quàm prudens, ac diligens esse debeat Pastoralis Officii dispensatio.

§. 1. Ad tramites idcirco ejusdem Sanctæ Synodi, usu receptum est, occurrente Parochialis Ecclesie vacatione, quæ liberè ab Ordinario conferenda sit, Concursum institui, ut, habitâ in eo de cujuslibet ætate, moribus, doctrina, & sufficientia, solerti inquisitione, Episcopus eligat quem cæteris magis idoneum judicaverit.

§. 2. At quia contingere quandoque potest, quod favore, vel gratiâ, vel minus æquo judicio, minus digni Dignioribus præponantur; Sa. me. Pius V. Noster Prædecessor, ne quid in hujusmodi electione esset inordinatum, atque præposterum, editâ saluberrimâ Constitutione, licere voluit injustè in Concurſu rejectis, interpositâ ad Metropolitanum, vel Episcopum viciniorem, vel Sedem quandoque Apostolicam appellatione, Præelectum ad novum examen provocare, & Ecclesiam alteri non ritè collatam, novo factò meritorum periculo, si ita jus esset, vindicare. Et ne frivola appellationis distigio locus esset, providè ibidem cautum est, dictæ appellationi in devolutivo tantum deferri oportere, non suspensâ, aut quoquo modo retardatâ Præelecto ab Ordinario Parochialis Ecclesie possessione.

§. 3. Consultissimæ hujusmodi leges eum in finem institutæ, ne in tanti momenti re imperiti magistris, novi antiquis, rudes præferantur emeritis, violatæ sunt hominum fraude, & malitiâ, ipsâ medelâ vultus exasperantium. Sæpiſsimè enim rejecti ab Ordinario, dictæ Constitutionis obtentu, in vocem Appellationis facile prorumpere, & minus legitimâ concurrente causâ, Electos ab Episcopo ad novum examen provocare consueverant; illosque præterea, relicta Gregis, & Ecclesie custodia,

LXVIII.

Ecclesie, Concil. Tridentini, & Sedis Apostolicæ mensura dignioris electionem ad curam animarum.

Ecclesie Parochiales per concursum providendæ.

Appellatio ab irrationabili jud. Ep. à Pio V. permitti in devolutivo.

Abusus hujusmodi appellationum.

III XI

Et perniciosus quandoque iudiciorum exitus.

Votum à SS. D. N. olim Cong. Conc. Secret. prolatum, & publicatum.

Quod à Congregatione, mox etiam à Pontifice Clementi XI. probatum fuit.

Epistola Congregationis nomine scripta. Ecclesie disciplina in provisionibus Ecclesiarum Parochialium per concursum.

longum iter arripere, & diurni laboris, temporis, & pecunie impensâ exhaustos, litem in secunda, tertia, & ulteriori quandoque instantia sustinere cogebant.

§. 4. Quin etiam experientia compertum est, magno iustitiæ detrimento litem ipsam absolvi. Quandoquidem ii, qui Examine se subjecerant, atque in primo Concursu, utpotè legitimarum Institutionum nescii, rejecti fuerant, longâ postmodum decurrente lite, sedulam literis ex industria navantes operam, præferri aliis merebantur, & acerbè succensebant Episcopo, iudici quidem adeptæ, non autem adipiscenda peritiam, per injuriam se fuisse rejectos.

§. 5. Hinc apud benè moratos homines, & iustitiæ vindices, frequens querelarum occasio: quibus sedandis cum Congregatio Concilii Tridentini Interpret omne studium, diligentiamque conferret; Nobis, qui Secretarii munere fugebamur, mandatum est, ut sermone, typis postea vulgato, rem sedulo expendere, ingruentis mali originem, & apta eidem avertendo remedia investigare pro viribus niteremur. Sensus hac de re Nostros explicantes, vitio potissimum laborare comperimus Praxim Examinis oretenus habiti, nec scriptis consignati: Electi siquidem ad Curam animarum ab Ordinario Collatore, & ad iteratum examen coram alio Iudice provocati, jus legitimæ Collationis tueri non poterant certo, ac permanenti testimonio jam probatæ idoneitatis; sed à novi Examinis alea, subeunda coram Iudice Appellationis, gestarum rerum prorsus ignaro, totâ res pendere videbatur. Quocirca gravi Iustitiæ detrimento recepta in Foro erat opinio, provocari posse ad alium Iudicem, nullo exhibito indebita rejectionis documento. Quod quidem cum à Sacrorum Canonum censura longius aberaret, facile huic corruptelæ occurrî posse censuimus, si certa primùm, & aptè disposita habendi Examinis forma præscriberetur; si quaestiones Examinis proposita, & consentaneæ illorum responsiones, totaque rei gesta feris in scriptis redigeretur; & si Acta demum totius Concursus ad Iudicem Appellationis integra asportarentur.

§. 6. Inita à Nobis consilii ratio non solum arrisit Congregationi, illam die 16. Novembris 1720. ratam habenti; Sed etiam Pontificii iudicii accessione roborata fuit à Clementi XI. Ecclesiastica Disciplina vindice, & assertore eximio. Utque locorum Ordinarii ea omnia filiali, quo par erat, obsequio, & diligentia exquerentur; iis data sunt die 10. Januarii 1721. opportuna Literæ nostro calamo exarata, eisdemque Pontificis sensu, & oraculo comprobata, quarum tenorem, etiam alias prælo commissum, & insertum in Bullario dicti Clementis Prædecessoris Nostri, congruè hic duximus referendum.

§. 7. Reverendissime Domine uti Frater. Quo Parochiales Ecclesie dignioribus Personis gubernandæ traderentur, statuit, ut notum est, Sacrosancta Tridentina Synodus sess. 24. cap. 18., ut, vacante Ecclesia Parochiali, indiceretur, & fieret Concursus; ac, postquam Concurrentes ab Episcopo, vel ejus Vicario Generali, atque ab Examinatoribus Synodalibus saltem tribus, examinati, & approbati essent, Episcopus eum eligeret, quem atate, moribus, doctrinâ, prudentiâ, aliisque rebus ad vacantem Ecclesiam gubernandam necessariis, & opportunis, digniorem ceteris, magisque idoneum iudicaret. Adiecitque ad hanc Concilii Sanctionem validius confirmandam, re, & nomine Sanctissimus Pontifex Pius V., quod, si unquam Episcopus minus habilem, postpositis magis idoneis, elegisset, possent ii, qui rejecti essent, à mala ejusmodi electione ad Metropolitanum, vel, si ipse eligens Metropolitanus, aut exemptus foret, ad viciniorem

Ordinarium, ut Sedis Apostolicæ Delegatum, vel alias ac ipsam Sedem Apostolicam appellare, ac Præelectum ad novum examen coram ipse Appellationis Iudice, & ejus Examinatoribus, provocare; eâ tamen cautione, ut appellatio non in suspensivo, sed in devolutivo esse deberet; quemadmodum in ejus Constitutione, quæ trigesima tertia est, latius cavetur; concludendo, quod, confitio de prioris Eligentis irrationabili iudicio, eoque revocato, Parochialis Ecclesia magis idoneo conferatur.

Cum autem neque Concilii Decreto, neque Pontificis Bullâ Examinis in Concursu peragenâ forma, seu methonus ulla certa, ac peculiaris servanda proponatur; difficile dictu est, quanta Examinum, aliorum alibi diversitas extiterit, atque hinc occasio querelarum. Nam alicubi, cum non eadem omnibus Quaestiones, non iidem casus propofiti fuissent: erant identidem, qui, vel in iudicio, vel extra conquirerentur, sibi quidem postpositis difficiliore, Præelecto autem faciliore ad solvendum Quaestiones obtigisse. Alii verò eadem quidem omnibus Quaestiones propofita fuerunt, sed neque hæc, neque date à Concurrentibus responsiones, scripto, seu literis consignabantur. Cumque postmodum, nec raro contingeret, ut è postpositis quispiam, iure Bullæ supradictæ, notum ad Examen coram Iudice Appellationis, ejusque Examinatoribus, Electum provocaret: S. Congregatio usque ab anno 1603. considerans gravamen non aliâ ratione, quam novo examine, probari posse; provocationem ad novum examen censuit admittendam, gravamine nec dum probato, & requisitis tantummodò probationibus in subsequenti iudicio; in quo, probato, per novum examen Appellantis, gravamine quoad doctrinam, probanda superest ejusdem præ jam electo in reliquis ad regendam Ecclesiam requisitis præstantia, ut de majori alterutrum ad Parochialis Ecclesie gubernium idoneitate Sententia ferri possit; cum non continuo, si quis est doctior, is etiam aptior, seu magis idoneus ad id regimen habeatur, vel etiam habendus sit. Quam Sacra Congregatio Sententiam Scriptores, & Tribunalia laudant. Aliis demum in Diocesibus laudabilis invaluit consuetudo, ut eadem omnibus Quaestiones, iidemque casus proponantur; ac (ne qua detur ansa Cancellario quidquam suo Marte addendi, minuendi, mutandi) ut ipsimet Concurrentes, qui interrogati fuerint, quaque responderint, suâ manu perscribant.

Atque Ordinarii, qui morem hanc longè optimum in examinando tenere, Sacra deinde Congregationi etiam, atque etiam considerandum reliquerunt, his, qui sic examinati esset, atque postpositi, in posterum, ut solent, appellantis, indulgentia, nec ne, statim Electi novum ad examen provocatio, nullâ gravaminis prærequisitâ probatione, videretur; cum isti ex actis primi Examinis gravamen Doctrinæ facillè alioquin probare possent; quod alii, aliter nimirum examinati, probare, nisi secundo, seu novo examine, non poterant. Nec desuere alii probitatis, ac peritiam in administrandis diu Ecclesiis laude præstantes, qui monerent, frenum ali-quod hujusmodi Appellantium licentia tandem injiciendum, eorumque jam nimis crebras novum ad examen provocationes esse reprimentas; quippe quæ vix unquam sine magno Ecclesiarum damno contingunt. Nam cum novum examen coram Iudice Appellationis longè procul à Parochia peragendum sit; Electus ab Episcopo, qui provocatur, Parochiam, quam possidet, cogitur interea temporis deserere, eamque Oeconomo, vel Vicario cuiuspiam, veluti Sponsam ignotis Custodibus, relinquere, Sponsus non parumper, sed diè sanè absque; dum nempe, implicita, ut fit, lite, terna etiam, vel quaterna, alia ex aliis, Examina, super præstantia primùm doctrinæ, tum deinde aliorum, quæ ad integrandam idoneitatem opportuna sunt, contentiosè multiplicentur, & commode, ne dicam otiosè, transgiantur,

Non eadem ubique Examinis peragenâ forma.

Decretum anni 1603. pro novo examine concedendo absque prævia probatione gravaminis.

Sed alia deinde requisita, præter doctrinam, expendenda.

Dubia super admissione appellationis in casibus particularibus, & in ulterioribus instantiis.

Prescribitur
Ordinarius
uniformitas
in Concur-
sibus, & Exa-
minibus.

antequam deliberari possit utri Concurrentium Pa-
rochia sit adjudicanda.

Ad tollendam ejusmodi non minus querelarum,
quam incommodorum occasionem, Sacra Congrega-
tio Concilii Tridentini Interpres, postquam rem
omnem à capite repetitam in gemina sessione 1.
Octobris, & 16. Novembris 1720. summo studio
recognovit, tandem, Sanctissimo etiam annuente,
statuit (quod per presentes Literas encyclicas exe-
quitur) omnes, & singulos Episcopos, aliosque Præ-
latos, penes quos sit jus, & auctoritas faciendi
Concursum, hortari, ut examen ejusmodi instituire
non graventur, quale jam & multe Dioceses, &
Urbs ipsa observat, atque Apostolica etiam Data-
ria postulat; sive, cum, Sede vacante, vacat
Ecclesia aliqua Parochialis, cujus collatio ad Sedem
Apostolicam pertineat; sive cum vacat Pa-
rochialis aliqua, ut dicitur juxta Decretum; sive
denum, cum, vacante in Collegiatis, aut Cathe-
dralibus Ecclesiis Dignitate aliqua majori, an-
nexam habente Curam animarum, faciendus est Con-
cursum, atque ad Apostolicam Datariam transmit-
tendus, ut notum est, atque in Literis, quæ de
ordine Sanctissimi, tunc è Dataria prodeunt, clarè
prescribitur.

Vacante itaque Ecclesiâ Parochiali, quæ con-
ferenda sit per Concursum, atque hoc solitiis formu-
lis indicto, hæc, quæ sequuntur, ex Sacra Con-
gregationis Sententia, consilio, suasionè, servanda
proponuntur.

1. Primum nempe, ut assignentur eadem om-
nibus Concurrentibus Quæstiones, iidem Casus,
idemque Textus Evangelii, super quo sermonis ali-
quid perscribant, ad probandam dicendi pro
conicione facultatem.

2. Alterum, ut Casus, & Quæstiones resol-
venda dicentur omnibus eodem tempore, atque
omnibus pariter eodem tempore Textus Evangelii
tradatur.

3. Tertium, ut certum, idemque omnibus spa-
tium temporis constituatur, intra quod Casus resol-
vant, Quæstionibus respondeant, Conciumculam
componant.

4. Quartum, ut eodem Concurrentes omnes in
Conclavi claudantur, unde, quando scribent (da-
bitur enim omnibus scribendi copia) nemo eorum
egredi, neque alius quispiam eò ingredi possit, nisi
postquam scripta confecerint, & exhibuerint.

5. Quintum, ut omnes suâ quisque manu tum
responsa, tum sermonem scribant, subscribantque.

6. Sextum, ut responsa quidem latine, sermo
autem eâ, quâ ad populum haberi solet, lingua
scribatur.

7. Postremum, ut unumquodque responsum, &
unusquisque sermo, cum ab unoquoque Concurrentium
exhibebitur, non solum ab eo, qui scripsit,
atque à Cancellario Concursum, verum etiam ab
Examinatoribus, & ab Ordinario, vel ejus Vica-
rio, qui Concursum interfuerint, subscribatur.

Peracto secundum hanc formulam Concursum, col-
latique ei, qui magis idoneus, ac dignior judicatus
fuerit, Ecclesiâ Parochiali, non admittatur Appel-
latio, aut à mala relatione Examinatorum, aut
ab irrationabili judicio Episcopi, nisi intra decem
dies à die Collationis interponatur.

Si quis autem hoc intra spatium appellaverit,
Atque Concursum petat ad Judicem Appellationis
transferenda; mittantur vel Acta ipsa originalia
Concursum clausa, & obsignata, vel certe unum ali-
quod authenticum eorum exemplum, à Cancellario
Concursum, atque altero Notario collatum, & au-
thenticum coram Vicario, vel alio in Ecclesiastica
dignitate constituto, quem eligit Ordinarius, ad
quem etiam Notarii Cancellario adjungendi electio
pertinebit; necnon ab Examinatoribus Synodalibus,
qui Concursum interfuerint, subscriptum.

Ex quibus actis, vel authentico eorum exemplo,
nisi gravamen quoad doctrinam probet is, qui sic,
ut præmittitur, examinatus, aut à mala relatione

Examinatorum, aut ab irrationabili judicio Episcopi
appellaverit, novum ad examen provocandi
facultatem à Sacra Congregatione frustra postu-
labit.

Quemadmodum & in judicio Appellationis per-
sequi jus suum frustra tentabit is, qui forte se
gravatum doleat quoad reliqua, nisi, interpositâ
matrè, ut dictum est, Appellatione ab irrationa-
bili judicio Episcopi, gravamen quoad illa osten-
derit, vel ex actis primi Concursum, vel saltem ex
attestationibus, & documentis extrajudicialibus
etiam, sed non levibus.

Atque ita quidem sensu Sacra Congregatio, &
Sanctissimus assensit.

At si quis tamen Ordinariorum aliter, ac supra
descriptum est, Concurrentium examina instituire
perrexerit, perget & Sacra ipsa Congregatio more
pristino Appellantis, qui se gravatos dixerint,
provocationem ad novum examen, nullâ grava-
minis præviâ probatione, indulgere. Interim ta-
men, ne harum literarum memoria dilabatur, vult
eadem Sacra Congregatio, eas in uniuscujusque
Ordinarii Cancellaria perpetuo conservari. Cujus
interea consilium, tum voluntatem, dum ego om-
nibus significo, Amplitudini Tux fascula omnia è
Cælo precor. Roma hac die 10. Januarii 1721.

Amplitudinis Tux.

Uti Frater

P. M. Card. Corradinus Præfectus.

P. Lambertinus Secretarius.

§. 8. Quantum rectè dispensandis Ecclesia-
sticis muneribus, administrandæ justitiæ, com-
ponendis dissidiis, continendisque in officio
Clericis proficeret saluberrima præmissarum legum
institutio, satis superque experienciâ com-
peruimus, cum Anconitanam primum Ecclesiam,
ac deinde Bononensem Sponsam nostram pa-
ternâ charitate cominus amplecteremur; Preti-
siquidem dictarum legum præsidio, Digniores
Parochiis, & Curæ animarum præfecimus: Tan-
tâque, benedicente Domino, id accidit animo-
rum confessione, ut nemo questus sit, tradi-
tum minus Digno celsioris loci præmium, vel
minus justè alteri credita vacantis Ecclesiæ gu-
bernacula.

§. 9. At quia certis admonemur indicis,
non ita id aliis Episcopis contigisse; imò non
deesse, qui privatis abrepti studiis, sæpe decli-
nare, ac redarguere Judicium Episcopale præ-
sumant: Nos propterea solliciti de implendis,
prout decet, muneris Nostri partibus, nonnulla
præfatis Literis addenda, nonnulla verò tacite,
breviterque ibidem tradita, clarius explicanda
censuimus, ut rectè omnia, atque ex ordine
peragantur.

§. 10. Mœrentes igitur audivimus, quod in
plerisque Diocessibus, etsi recepta sit laudabi-
lis, firmiterque custodienda consuetudo in scri-
ptis redigendi examen Concurrentium, nihilo-
minus Examinatorum suffragia in sola literarum
peritia versantur, nec illorum exquiritur sen-
tentia de Clericorum atate, institutione, gra-
vitate, & honestate morum, prudentia, mu-
niis antea exercitis, & an tales demum sint,
qui Oves suas verbo, & exemplo juvare possint.
Quam devia sit hujusmodi praxis à Tridentini
semitâ, is planè intelliget, qui expendet verba
relata cap. 18. sess. 24. de Reformat.: Peracto
deinde examine, renuntientur quotcumque ab his
idonei judicati fuerint moribus, doctrinâ, pruden-
tiâ, & aliis rebus ad vacantem Ecclesiam guber-
nandam opportunis. Idque probè noscens Con-
gregatio ejusdem Concilii Interpres, pluries
edixit, Examinatores suo deesse muneri, si do-
ctrinæ tantum Judices essent, nec inquirerent, qui
præ aliis, probitate morum, laboribus, præstito

Neque per-
mittenda
profectio
appellatio-
nis, nisi gra-
vamen, quo-
ad alia, fal-
tem extra-
judicialiter
probetur.

Præmissis
non serva-
tis, admitti-
tur appella-
tio, & pro-
vocatio ad
novum exa-
men, etiam
non probato
gravamine.

Dat. die 10.
Jan. 1721.

Pontificis
experientia
de præmissa-
rum legum
utilitate.

Aliqua ta-
men adden-
da supersunt.

De concu-
rentium ido-
neitate, non
ex doctrina
tantum, sed
ex aliis etiâ
qualitatibus
judicandum.

Quid singu-
larum ser-
vandam in
provisioni-
bus Ecclesia-
rum per con-
cursum.

Præmissis
omnibus ser-
vatis, appella-
tio post
10. dies in-
terposita non
admittatur.

Forma trans-
ferendi Acta
coram Judice
ad quem.

Gravamine
quoad do-
ctrinam ex
actis non pro-

Super quibus expedit Examinatorum quoque sententias exquiri.

Et Judicem appellationis cognoscere.

Atque in iudicio ferendo, legitimis probationibus & documentis inniti.

Habenda quoque ratio Episcopalis iudicii ex informata conscientia prolata.

Appellatio saltem devolutiva de Conc. Trid.

antea Ecclesie obsequio, ceterisque dotibus ad Officium Parochi cumulate obendum necessariis, essent idonei, & commendabiles.

§. 11. Absoluto Examine, ut cuique satis compertum est, sit tantummodo potestas Examinatoribus renuntiandi quotquot regenda Ecclesie idoneos judicaverint, reservata uni Episcopo electione Dignioris, quemadmodum sanctum est à Tridentino illis verbis: Ex hisque Episcopus eligat, quem ceteris magis idoneum judicaverit: At si quem Clericorum forte contigerit appellare à mala relatione Examinatorum, quorum cura unice versata fuerit in exquirenda doctrina, non facta uno eodemque tempore solerti etiam investigatione aliarum qualitatum, qua Pastoris congruant officio: Ordo iudicii secum feret, ut etiam Judex, ad quem provocatum fuit, in sola doctrinae indagine immoretur: Nec sine gravi animarum detrimento, & disciplina injuria, præficiatur Ecclesie, qui literis magis pollet, licet cetera minus aptus, & quandoque indignus: Contra verò arceatur ille, qui licet impar doctrinae merito, attamen moribus, gravitate, prudentia, probato nomine, diuturno Ecclesie famulatu, ac multiplici virtutum laude præcellit.

§. 12. Factum præterea satis extirpandis abusibus non videtur, si tam Episcopus, quam Examinatores, conjunctis studiis, industriae nervos omnes intenderint in conferenda concordia iudicio Ecclesie Personæ, qua licet scientiâ, & literis alteri concedat, majori tamen ceterarum qualitatum eminet ornamento: Siquidem Postpositus, suæ nimium fidens doctrinae, ab irrationabili iudicio Episcopi non raro appellat; Causaque ad iudicem Appellationis delatâ, idem totus est in perquirenda majori doctrina, ac reparando gravamine literato homini irrogato, nusquam librato aliarum virtutum pondere, qua in Appellante desiderantur: Lugentque ut plurimum vigiles Ecclesiarum Antifites exitum huiusmodi appellationis, intimeque dolent, Parochias doctis, non aptis Pastoribus, ut dictum est, regendas committi.

§. 13. At si Judex etiam Appellationis (quod raro evenit) tantum tribuens scientiæ, quantum satis, majori, & accuratori examine inquirat, qui mores hominum sunt, qua gravitas, prudentia, qui suscepti antea labores, qua virtutum specimina, qua demum totius antea vite ratio, pascendo Gregi consentanea: Tot iudici exhibentur attestations ab Appellante ex industria collectæ, ut, revocato Episcopali iudicio, tamquam irrationabili, non vereatur Judex succurrere eidem Appellanti, quem tam copiosa, tamque conspicua probitatis adjuvant documenta.

§. 14. Demum cum præcipue Episcopis, tamquam in specula constitutis, pateant Subditorum excessus, contingere solet, ut in Concurſu, tam inspectâ scientiâ, quam moribus, ille idoneus ab Examinatoribus renuntietur, cui sæda aliqua vitii labes, ac criminis macula inusta sit, omnibus, præterquam Episcopo, occulta. Si Episcopus, iustâ suadente causâ, crimine non revelato, eundem criminosum tacitus præterierit, aliumque immunem a sorde prælegerit: Illicò Postpositus, simulato gravamine, provocat ad Superiorem iudicem criminis ignarum, & consueto diffugio Appellationis, evahitur ad Pastorale fastigium, qui non potest consulere Populo, sed nocere, nec præstare regimen, sed augere discrimen.

§. 15. Ne igitur improbi ingenii homines remedium Appellationis, ad iustitiæ præsidium institutum, callidè traducant ad iniquitatis defensionem: Optimum factu aliquibus forasse videretur, si Appellatione quavis sublata, cura præficiendi Rectores animarum prorsus relin-

queretur Episcopis, rationem villicationis suæ Christo iudici tantum reddituris. Verum nullo pacto probare id possumus, quod adversaretur menti Concilii Tridentini, tacite permittentis Appellationem in devolutiva à mala relatione Examinatorum, quemadmodum innuere videntur verba illa: Nec prædictorum Examinatorum relationem, quominus executionem habeat, ulla devolutio, & Appellatio, etiam ad Sedem Apostolicam, sive ejusdem Sedis Legatos, aut Vice-Legatos, aut Nuntios, seu Episcopos, aut Metropolitanos, Primate, vel Patriarchas interposita impediatur, aut suspendatur: Cui Sanctioni respondet etiam Constitutio Piana, admittens Appellationem in devolutivo ab irrationabili iudicio Episcopi.

§. 16. Qua de re, ut in huiusmodi negotio aprè omnia, atque compositè peragantur, Officii Nostri esse diximus, eum vobis, Ven. Fratres, gerendarum rerum ordinem præscribere, quem longo usu utilem agnovimus instituentis animarum Rectores, qui credito sibi Gregi præesse, & prodesse possint.

I. Episcopus, habitâ notitiâ vacationis Ecclesie, statim, ad præscriptum Tridentini, idoneum in ea deputet Vicarium, cum congrua ejus arbitrio fructuum portionis assignatione, qui onera ipsius Ecclesie sustineat, donec ei de Rectore provideatur.

II. Publico evulgetur Edicto notitia Concurſus, congruo, & ab Episcopo præfinito tempore celebrandi: eodemque Edicto omnes clarè, & apertè moneantur, ut interim decurrente termino assignato, coram Cancellario Episcopali, vel altero ab Episcopo deputando, suarum qualitatum, meritum, & munerum probationes, attestations tam iudiciales, quam extrajudiciales, aliaque id genus documenta, qua fraude vacent, exhibeant: Alioquin, dicto termino elapſo, Documenta huiusmodi, quæcumque, & qualiacumque ea sint, nullatenus recipiuntur.

III. Eveniente die Concurſus, a Cancellario Episcopali singulorum merita, qualitates, & Requisite, (ut vocant), incorruptâ fide deprompta a Juribus tempore habili exhibitis, in scriptis summatim redigantur: Porro copia Epitomes tradetur non solum Episcopo, vel Vicario Generali vicces illius obeuntes, sed singillatim omnibus Examinatoribus ad Concurſum adfuitis, ut cum de scientia, tum de vita, moribus, aliisque regenda Ecclesie necessariis dotibus ferant iudicium.

IV. Die præfinitâ ab Episcopo habeatur Concurſus, servatâ accurate in omnibus formâ traditâ in supra relatâ Literis anno 1721. editis, totaque rerum in eo gestarum series scriptis diligenter enucleetur. Porro Examinatores, ad assequendam certam, & indubiam conjecturam scientiæ, postquam diligenter expendierint singulorum peritiam in evolendo, explicandoque oretenus aliquo Ecclesiastica Doctrinae capite, vel a SS. Patribus, vel a Sacro Concilio Tridentino, vel a Catechismo Romano excerpto, ac pari diligentia libaverint a quolibet scripto datas responsiones quaestionibus propositis; Et postquam demum deprehenderint quâ quisque polleat gravitate sententiarum, & elegantia sermonis in Concinnula scripto pariter exarata, & Textui Evangelico, vel alteri dato Themati accommodata: parem, ni forte majorem solertiam Examinatores adhibeant in perſcrutandis aliis qualitibus, regimini animarum consentaneis; morum honestatem inquirant, gravitatem, prudentiam, præfita hætenus Ecclesie obsequia, acquisitam in aliis muneribus laudem, aliaque spectabilia virtutum ornamenta, Doctrinae arcto fœdere consocianda; hisque omnibus conjunctim expensis, inhabiles per sua suffragia rejiciant, & idoneos Episcopo renuntient.

V. Absoluto Concurſu ab Episcopo, vel eo impedito,

Series Actorum servandorum in Parochialium provisione per concursum.

Deputatio Vicarii in Ecclesia vacante.

Indictio Concurſus, cum præfinitione termini ad exhibendam in actis Requisite.

Summarium meritum tam Ordinarii, quam Examinatorum iudicio subiiciendum.

Forma concurſus, & examinis, tum circa doctrinam, tum circa reliquas qualitates requisitas.

Suppressa requisitorum notula, di-

1742. genior ab Ordinario eligendus, & in possessionem inducendus.

Appellatione Interposita, Iudex ad quem non pronunciet nisi secundum acta.

Si Ordinarius processerit ex informata conscientia, causam sibi notam, per Litteras familiares indicabit Iudici Superiori.

Qui nec illum revelare poterit, nec iudicium probari possit.

Ordinarius suspectus habens Iudicem ad quem, Iudicium sui causam aperiet Praefecto

impedito, a Vicario Generali una cum Examinatoribus Synodalibus non paucioribus quam tribus, Notula compendiarie Requisitionum antea distributa tradatur Cancellario, qui illam comburat, vel penes Acta secretò custodiat, & nemini ostendat, nisi de mandato Episcopi, vel ejus Vicarii Generalis. Subinde verò Ordinarius, cum primùm ei libererit, eligat ex approbatis Digniores, nec illi Possessio, ullo Appellationis vel Inhibitionis obtentu, retardetur.

VI. Si quem Clericorum appellare contigerit a mala relatione Examinatorum, vel ab irrationabili Iudicio Episcopi: coram Iudice Appellationis Acta Concurfus integra omnino producat; Et Iudex, nisi illis visis, & gravamine comperto, Sententiam non pronunciet. Præterea in ferenda Sententia, ac reparando gravamine, idem Iudex innitatur solummodò probationibus ab Actis elicitis, tam respectu doctrinæ, quam aliorum meritorum. Quia verò a publica indicatione, usque ad diem habiti Concurfus, tantum temporis intercessit, quantum satis fuit commodè exhibendis necessariis juribus, attestationibus, requisitis, aliisque meritorum documentis; Idcirco, ut quævis via fraudibus præcidatur, volumus, ac districte mandamus, ne dd. Attestationes, Fides tam judiciales, quam extrajudiciales, & documenta quæcumque studiosè conquisita, & post Concursum, ut ajunt, expiscata, ullo modo recipiantur: Non obstantibus supra memoratis Litteris, a Congregatione Concilii Tridentini Interprete anno 1721. editis, quibus ad præmissorum effectum in hac parte derogamus, illis tamen in reliquis, una cum omnibus in eis contentis, firmiter in suo robore permanens.

VII. Ubi verò Episcopus, posthabito uno, vel altero ex approbatis, Ecclesiam contulerit magis idoneo ob aliquam sibi ipsi tantum notam causam, quam censcat significari oportere Iudici Appellationis, ad detergendam injusta fortasse preelectionis notam: Familiaribus literis Iudicem certiores efficiat, inviolabilis secreti lege adjuncta. Nemo sit, qui hanc praxim Nostram tribuat solertia, cum illa profuat a Tridentini Decretis. Sessione etenim 24. cap. 20. de Reformatione disposita: Præterea si quis in casibus a Jure permissis appellaverit, aut de aliquo gravamine conquisitus fuerit, seu aliis, ob lapsum biennii, de quo supra, ad alium Iudicem recurrerit, teneatur acta omnia coram Episcopo gesta ad Iudicem Appellationis expensis suis transferre, EODEM TAMEN EPISCOPO PRIUS ADMONITO, UT SI QUID EI PRO CAUSÆ INSTRUCTIONE VIDEBITUR, POSSIT IUDICI APPELLATIONIS SIGNIFICARE.

Et quamvis iure Nobis timendum sit, ne dicta praxis monendi Iudicem, a quo appellatum est, in more olim posita, hac tempestate obsoleverit, & a Foro recesserit; Attamen Episcopus (ut dictum est) si ex causa sibi tantum, & non aliis nota, quæ tamen approbari digna sit, Ecclesiam contulerit; illam Iudici Appellationis, datis secretò literis, denunciet, & aperiat. Sciant porrò Iudices, delatas ab Episcopo causas, & rationes, inviolabilis secreti fide esse custodiendas; nec parvi pendendum esse testimonium illius Pastoris, cui Divino mandatur eloquio, Oves suas agnoscere. Facile enim credi non potest, Episcopos suæ non minus, quam alienæ salutis adeò immemores, ut non deterriti Divini in terminatione Iudicii, odio vel favore moveantur; & in Sacrorum Canonum singularem injuriam, dicant malum bonum, bonum malum, ponentes tenebras lucem, & lucem tenebras.

Si verò Episcopo fuerit suspecta fides Iudicis, ad quem appellatum est, nec eidem revelanda censuerit huiusmodi occulta rationum momenta: Illa significet secretis literis S. R. E. Cardinali Praefecto pro tempore Congregationis

Concilii, qui nec consilio, nec auctoritate deest, quo minus a Iudice Appellationis debitus iustitiæ locus tribuatur.

§. 17. Præterea quia æquitati etiam convenit, Causas Appellationis, quæ magno Litigantium dispendio, & Ecclesie pernicie, immortales quandoque existunt, quantâ fieri potest brevitate terminari: Idcirco ubi a Iudice Appellationis lara sit Sententia, quæ prælectioni facta ab Episcopo omninò sit conformis, nullus pateat novæ Appellationi aditus, sed auctoritate Rei judicata controversiæ finis imponatur. Sin verò Iudex Appellationis aliter, quam Ordinarius, pronunciarerit; liceat Prælecto ab Episcopo, qui Causa cecidit, ad alium Iudicem appellare, firmiter interim retentâ Parochialis Ecclesie possessione. Tandem postquam tertius quoque Iudex Sententiam dixerit, ne Partes ultra modum graventur laboribus, & expensis, præsertim quia agitur de Cura animarum, cui damnosum est, certi Pastoris destitui solatio; Is legitimum regendæ Ecclesie jus obtineat, cui duæ conformes assistunt Sententiæ, nec ullum novæ Appellationis remedium succumbenti suffragetur.

§. 18. His sanè regulis, quamvis Appellatio sublata non sit, satis tamen præsidii comparatum esse arbitramur Ecclesiasticæ disciplinæ, ac recto gerendarum rerum ordini. Unum superest, ut proposita hætenus media debita executioni mandentur; Eamque in scopum Locorum Ordinarii vigilantiam suam desiderari non patiantur. Ferendum quippe non esset, ad nostri Apostolatus auditum novas in diem deferri querelas, ac submovendis abusibus novas implorari leges, ab iis, qui jam præsituras negligunt & contemnunt.

§. 19. Demum cum non rarò contingat, Ecclesias Parochiales, Dignitates, Canonicatus, aliaque Beneficia Curam animarum habentia, a Sede Apostolica esse conferenda; vel quia vacaverint in mensibus reservatis, vel quia ex alio capite dictæ Sedi reservata sint: Nos Prædecessorum Nostrorum vestigiis inhærentes, præcipimus, & mandamus, ut uno vel altero eveniente casu, Concurfus ab Episcopo sine ullo discrimine indicatur, nullâ ad hunc actum petitâ veniâ, vel licentiâ, quam Nostris hæc litteris sibi tributam Episcopi intelligant.

§. 20. Absoluto concursu, si res sit de Beneficiis Curatis, quæ tantum ratione Mensium reservata sint, Episcopus inter approbatos eligat magis Idoneum, & Datarie significet, nec Acta Concurfus transmittat, nisi a Dataria, cum id opportunum duxerit, requirantur. Sin verò dicta Beneficia, quibus cura imminet animarum, ex alio quovis capite, quam mensium Apostolicorum, Sanctæ Sedi reservata sint; Eo sanè casu, veteri non immutato more, abstineat Episcopus a ferendo Dignioris iudicio, & Acta concurfus ultrò Datarie exhibeat.

§. 21. Licebit tamen Ordinariis, pro suo arbitrio, familiaribus literis Datarie scriptis, eidem denunciare Personam, quam censent regendæ Ecclesie magis idoneam, eundemque commonere, an occulta aliqua, & in Actis iustè reticita subit causa, quæ cuiquam obset ad Beneficium Curatum obtinendum. Nos ipsi postmodum ab hac Sede omnium Principe, & Magistris, luculento edocebimus exemplo, quanti faciendum sit Episcopale iudicium, quantoque vos honore prosequamur, Venerabiles Fratres, in partem Nostræ sollicitudinis evocatos, quibus interim Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die 14. Decembris MDCCXLII. Pontificatus Nostræ Anno Tertio.

1742. Congregat. Concilii.

Duæ conformes in utraque parte iudicio sine imponent.

Præmissorum executio Ordinariis commendatur.

Pro collatione Ecclesie a Sede Apost. providendæ, liceat semper Ordinariis Concursum indicere, & complere.

Item dignorem eligere, non transmissis actis, pro collatione Ecclesie Sedi Apost. reservatæ RATIONE MENSIS. Secus, si ex alia causa reservationi fuerit obnoxia.

Pontifex Ordinariarum iudicio multum deferet.

Dat. die 14. Dec. 1742.

LXIX.

Vota simplicia in Congregatione Missionis emissa, a nemine, quocumque ex causa, prater quam a Romano Pontifice, aut a Superiore Generali Congregationis in actu dimissionis tantum, dissolvi posse statuitur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Pontificis studium erga Congregationem Missionis.

Quo magis uberes, ac salutare in Catholica Ecclesia fructus in dies, benedicente Domino, Congregationem Missionis a S. Vincentio de Paulo Fundatore olim institutam, & æterna cum animarum Christianorum salute latissime propagatam, proferre dignoscimus, eò magis luculentis Apostolicæ auctoritatis providentiæque nostræ studiis eandem complecti volumus, ut majora semper accipiat incrementa.

Alex. VII. approbat C6gregationis institutum, & professionem votorum simplicium, a solo Pont. aut Sup. Gen. dissolven.

§. 1. Alias sane fel. rec. Alexander PP. VII. Prædecessor noster, de tunc existentium S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum consilio, ad eisdem S. Vincentii Fundatoris in humanis agentis supplicationem, per quasdam suas in simili forma Brevis literas die xxii. mensis Septembris anno MDCLV. expeditas, in perpetuum eandem Congregationem Missionis inceptam, & approbatam, Apostolica auctoritate sua approbavit, & confirmavit, cum emissionem Votorum simplicium Castitatis, Paupertatis, & Obedientiæ, necnon stabilitatis in dicta Congregatione, ad effectum se toto vitæ tempore saluti Pauperum Rusticanorum applicandi, post biennium Probationis faciendæ, in quorum tamen Votorum emissionem nemo interfuit, qui ea acceptet, sive nomine Congregationis, sive nostro & pro tempore existentis Romani Pontificis nomine, & vota sic, ut supra, emissa dissolvere possit solus Romanus Pontifex, necnon & Superior Generalis dictæ Congregationis in actu dimissionis e Congregatione: nemo autem alius, etiam vigore cujuscumque Jubilei, Bullæ Cruciatæ, seu alterius privilegii, & indulti, aut cujuscumque Constitutionis, sive Concessionis nisi in eis facta fuerit specialis mentio horum votorum sic, ut supra, in dicta Congregatione emissorum, dissolvere, aut commutare, vel dispensare possit & valeat; & alias prout in dictis literis Alexandri Prædecessoris præfati, quarum tenorem præsentibus pro expresso, & inserto haberi volumus, uberius continetur.

Statuta ambibitum prohibentia Clementi IX. exhibita, a Clemente X. confirmatur.

§. 2. Deinde, fel. pariter rec. Clemente PP. IX. itidem Prædecessore nostro, qui quasdam Constitutiones in Comitiis Generalibus dictæ Congregationis pro ejusdem meliori regimine conditas, recognoscendas, examinandasque aliquot Romanæ Curie Prælati commiserat, viam universæ carnis ingresso, easdem Constitutiones jam recognitas, & examinatas rec. mem. Clemens PP. X. similiter Prædecessor noster per alias suas in pari forma Brevis literas die ii. mensis Junii anno MDCLXX. datas, quarum tenorem pariter præsentibus pro expresso, & inserto haberi volumus, Apostolicæ auctoritatis patrocinio communicavit; inter quas quidem Constitutiones nona in Ordine ita præscribit: *Dignitates Ecclesiasticas absque consensu Conventus generalis acceptare non poterit, (scilicet Superior Generalis), nisi Summus Pontifex id in virtute sanctæ obedientiæ præcipiat.* Quod sanè etiam cautum videtur in Regulis, seu prioribus Constitutionibus Congregationis præfate cap. 3. §. 10. in quo sic habetur: *Quoniam virtus paupertatis solo etiam appetitu inordinato ad bona temporalia potest violari, unusquisque diligenter cavebit, ne hoc malum, etiam quoad beneficia sub specie boni spiritualis ambienda, cor suum invadat; ideoque, ne quidem ad ullum beneficium, aut dignitatem Ecclesiasticam, sub*

quocumque prætextu, aspirabit.

§. 3. Præterea cum aliqui, post antedicta vota in eadem Congregatione emissa, ipsam Congregationem deseruerint, asserentes se dictorum votorum dispensationem, seu commutationem obtinuisse a quibusdam Confessariis, vigore Litterarum Apostolicarum super Jubileo emanatarum, ac prædictos Confessarios potuisse dispensare, seu commutare hujusmodi vota, quia in dictis literis conceditur facultas commutandi vota quæcumque, Castitatis, & Religionis exceptis, ac deinde in fine derogatur contrariis quibuscumque, & in specie Statutis, & Consuetudinibus quorumcumque Ordinum, ac Congregationum, seu Institutuum Regularium, etiam confirmatione Apostolica roboratis, necnon privilegiis, indultis, & literis Apostolicis eisdem Ordinibus, & Congregationibus concessis, etiam si de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua mentio habenda foret: memoratus Clemens X. Prædecessor per alias pariter suas in simili itidem forma Brevis literas die xxiii. mensis Junii anno MDCLXX. datas, de consilio tunc existentium S. R. E. præfate Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, declaravit, vota prædicta in dicta Congregatione Missionis post illius confirmationem Apostolicam præfate emissa, vel emitenda, ab aliis, quam a pro tempore existente Romano Pontifice, & Superiore Generali eisdem Congregationis, in actu dimissionis ab ipsa Congregatione, licite, & valide non potuerint, nec possint dispensari, commutari, aut alias quomodolibet dissolvi vigore cujuscumque Jubilei, Bullæ Cruciatæ, seu alterius Privilegii, Indulti, Constitutionis, sive Concessionis, non facientium expressam dictorum votorum mentionem.

Idem Clemens X. declarat, facultates a S. Sede in Jubileis, aliis, que Indultis concessas, non extendi ad dicta vota dimissionem.

§. 4. Quoniam autem, sicut accepimus, ex Presbyteris, qui in eadem Congregationem admitti ac probati, antedicta vota emierunt, & in doctrinarum, bonarumque artium studiis, non sine magno eisdem Congregationis dispendio, instituti, per non breve temporis spatium commorati fuerunt, regularis observantiæ pertæsis, ut ex ipsa Congregatione egrediantur, alii quidem varias inhumilitatis causas obtendunt, alii vero Beneficia Ecclesiastica in Cathedralibus, Collegiatis, aliisque Ecclesiis personalem residentiam requiruntia omnimodis artibus sibi conferenda procurant, alii etiam ad Ecclesias, quibus pastoralis animarum cura adnexa est, obtinendas concurrunt, ac deinde votorum emissorum dispensationem, præmissorum obtentu, extorquent. Quæ certè in hujusmodi votis, ac præsertim stabilitatis, dispensandi facultas, alias ferè inaudita, in causa est, ut, quamplurimis in Galliis, Italia, & Polonia ex eadem Congregatione nuper egressis, incitamento fit & exemplo aliis, quo omnem aditum egrediendi sibi aperire studiosè meditentur, & interea Congregationis præfate munera negligentius obeantur, ac propterea incrementum, quod eidem Congregationi Deus dare cepit, sensim disperdatur: Hinc est, quod Nos, qui Congregationem præfate semper plurimi fecimus, & quanto Clericis in sortem Domini vocatis ad vocationis suæ munera ritè sanctèque adimplenda adjumento fit, novimus, salutare aliquod remedium hac in parte adhibere cupientes, motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ auctoritatis plenitudine, tenore præsentium, non solum omnia, & singula in Constitutionibus, & Regulis eisdem Congregationis, ut præmittitur, contenta, & de novo statuta, ac ab Apostolica hac Sancta Sede iterum atque iterum approbata, & confirmata, iterum, quatenus opus sit, de novo approbamus, & confirmamus, illisque inviolabilis perpetuæ Apostolicæ firmitatis robur adjicimus;

Causa obediendi, aut expiscari solite ad errorum dispensationes.

Pontifex re-latas Constitutiones confirmat, & innovat.

verum.

1742.
Adimit qui-
buslibet fa-
cultatem di-
spensandi
quoad præ-
dicta vota,
ex quacum-
que causa.

Eamque re-
servat Rom.
Pontifici, aut
Super. Ge-
nerali tan-
tum in actu
dimissionis.

Collationes
Beneficiorum
curat, aut
refid. Mis-
sionariis fa-
ctas, & fa-
ciendas an-
nullat.

Clausula de
perpetua Li-
terarum fir-
mitate.

Derogatio-
nes.

Exemplori
auctoritas.

Dat. die 18.
Dec. 1742.

verum etiam quamcumque in dispensando pro votis huiusmodi, ac præsertim voto stabilitatis, facultatem, tum ordinariis Nostris & Apostolicæ Sedis præfatæ pro tempore ubicumque existentibus Nuntiis, & Legatis, tum omnibus, & singulis Congregationibus Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, quavis auctoritate, privilegiis, & indultis, quibus omnibus, quoad hanc partem, motu, scientia, potestate, ac tenore paribus derogamus, quomodolibet competentem, & respectivè attributam, omnino inhibemus, & inhibitam esse volumus, ac declaramus; ita ut quælibet dispensatio pro votis supradictis, ac præsertim stabilitatis, cuiuslibet Presbytero, seu Clerico, vel Laico dictæ Congregationis, ob quamcumque causam, a quibusvis, etiam speciali mentione dignis, (dummodo non fuerit concessa per Nos, & pro tempore existentem Romanum Pontificem Successorem nostrum, sive per modernum pariter, & pro tempore existentem Superiorem Generalem ejusdem Congregationis in actu dimissionis tantum, juxta præfatas Constitutiones), quomodolibet concessa, & quælibet cujuscumque Beneficii Ecclesiastici personalem residentiam requirantis, vel animarum curam extra dictam duntaxat Congregationem unitam habentis, collatio, cuiuslibet ex Presbyteris, & Clericis præfatis quomodolibet facta, & capta etiam possessio, irrita, & nulla sint, ac nullius roboris, & momenti habeantur, perinde ac si minime concessa, facta & capta fuisset, ac propterea nemini, ad quem spectat, & pro tempore quodcumque in futurum spectabit, suffragentur.

§. 5. Decernentes easdem præfatas literas, & in eis contenta quæcumque semper firma, valida, & efficacia existere & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis, ad quod spectat, & pro tempore quodcumque spectabit, in omnibus, & per omnia plenissime suffragari, & ab eis respectivè, inviolabiliter observari; sicque & non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. præfate Cardinales, etiam de Latere Legatos, ac Apostolicæ Sedis prædictæ Nuntios, ac quosvis alios quacumque præminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuiuslibet quavis aliter iudicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 6. Non obstantibus præmissis, necnon nostra, & Cancellariæ Apostolicæ Regula de jure quæsito non tollendo, ac Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, illorum tenores præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice duntaxat specialiter, & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

§. 7. Volumus autem, ut earumdem præsentium literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici, vel Secretarii Generalis dictæ Congregationis subscriptis, & sigillo personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ, vel Superioris Generalis Congregationis præfate munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quæ adhiberetur eisdem præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensa.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris die 18. Decembris MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.
D. Cardinalis Passionis.

Consecratio Hieronymi de Bock in Pseudo-Episcopum Harlemensem damnatur, & excommunicationis, ac suspensionis sententia in ipsum pronuntiatur.

Dilectis Filiis, Universis Catholicis in Fœderato Belgio commorantibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecti Filii, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

OBSURDESCIT quotidie magis infandum Schisma, paucorum perfidia apud vos constatum; nec desinit in præceptis ruere, ac novis in dies sceleribus irritare amantissimi Patris animi, sibi que a bonis omnibus ludibria cumulare.

§. 1. Cognovimus enim Petrum Joannem Meyndarts, sanctissimum ejusdem Schismatis Caput, ausum fuisse reficere illatum Catholicæ Ecclesiæ tam dira perduellionis vulnus, illegitimo Ritu, & fucatis Cæremoniis consecrato in Harlemensem Pseudo-Episcopum Hieronymo de Bock, ejus simiolo, parique inverecunda fronte, ac protervitate.

§. 2. Detestamur utique indignum facinus, dolemusque, nullum ab iis, eorumque Sæctoribus fieri furendi finem. Non tamen adhuc exuimus paternam misericordiam, ac veluti mater, confecta incredibili mœrore super infanientem filium, pietate potius, quam iracundia percellimur. Sed quid ultra ad eos revocandos fieri potest, quod non perfecimus? Clamavimus, viam, quam insisterent, ad interitum ducere, nec audierunt. Exprobravimus fractam, quam promiserant Domino, fidem, negatamque Romanæ Sedi obedientiam; & continuerunt aures suas, ne conscientia latrante se respicerent, ad sanamque mentem redirent. Flagellum denique distinximus Ecclesiasticæ severitatis; & occalescunt, parvique pendere videntur acceptas plagas, quasi se non attingant, probè tectos lorica durissima contumacia, pudendæque perduellionis. Igitur cum Ecclesiam, ejusque Supremum Pastorem non amplius audiunt, id solum superest, ut è Christi Domini Oraculo habeantur veluti Ethnicus, & Publicanus, extorres Catholico Grege; utque se jactent, quantum lubet, in ea Satana Ecclesia, quam sibi statuerunt, nec amplius gloriantur ad veram Ecclesiam se pertinere, unde penitus exelusi, dejecti, depulsi sunt. Nos utique, in magno de illorum pertinacia dolore, lætamur saltem, ita denique hanc jamdiu male olentem reprobiorum apud vos hominum sentinam exhaustam, ipsorum discessu, censei posse, atque adeo minus ab eadem metuendum esse. Utinam verò & Catholicorum nomen, quod hæcenus retinere conantur, jam tandem deponerent. Sic enim prorsus abiceremus sollicitudinem, ne simplicibus, incuriosis, aut malè, quid illic veneni lateat, instructis, imponant, Catholici nominis usurpatione, Sacraque Hierarchiæ falsò ab ipsis suppletæ similitudine.

§. 3. Nos quidem, quantum tenuitati nostræ licuit, in huiusmodi eventum jamdudum Apostolico Ministerio Nostro sedulo defuncti sumus, nefariamque Joannis Petri Meyndarts ad Ultrajectensem Ecclesiam electionem, irritam, illegitimam, ac sacrilegam declaravimus, & quicquid ex illo, futilem commentitii Archiepiscopatus auctoritatem exercente, prodidisset, aut proditurum foret, nullum pariter irritamque pronuntiavimus. Deinceps eadem nota, parique infamia, censurisque inuissimis prænunciati

1742.

LXX.

Exordium.

Refertur
Consecratio
Pseudo-Epi-
scopi Harle-
mensis.Quam Pon-
tiffex dete-
statur.Electiones
Consecran-
tis, & Con-
secrati nul-
læ; censure
in utrumque
prolatæ.

Consecratio Hieronymi de Bock illicita, & illegitima, declaratur.

Idem cum affectis excommunicatur.

Suspenditur ab exercitio Ordinis, & jurisdictionis.

Admonitio ad Catholicos.

Dat. die 20. Dec. 1742.

LXXI.

Congregatio Particularis pro quaestione examine deputatur.

Hieronymi de Bock probrosam cooptationem in Harlemensem Antistitem.

§. 4. Nunc autem Prædecessorum nostrorum, sacrarumque legum morem atque exempla sequuti, tradita Nobis e Cælo potestate, primùm hujusmodi nefariam consecrationem, illicitam, illegitimam, sacrilegam, ac contra Supremæ Sedis mandata, & Sacrorum Canonum functiones factam declaramus. Deinde ipsum Hieronymum de Bock, & quotquot huic execrabili facinoræ operam, consilium, consensum præstiterunt, auctoritate Omnipotentis Dei excommunicamus, anathematizamus, atque ac Ecclesiæ communionem segregatos, ac prorsus Schismaticos habendos, & vitandos esse iterum constituimus. Sciat autem idem Hieronymus de Bock, non solum ab iis, quæ sunt jurisdictionis, exercendis se esse suspensum, sed etiam ab iis, quæ sunt Ordinis. Mandamus illi propterea, districtèque interdicens, sub pœna excommunicationis ipso factò, & sine alia declaratione incurrendæ, ut nullo pacto, aut Chrisma conficere, Clericos ordinare, Virgines consecrare, aut alia Episcopalis Ordinis exercere audeat; Decernentes insuper vacuos, inanes, nulliusque prorsus roboris, ac momenti, omnes & singulos alios actus, quos attentare præsumperit. Ac proinde qui ab ipso Ecclesiasticis Ordinibus initiati fuerint, noverint suspensionis vinculo se obstrictos, atque Irregularitati propterea obnoxios, si susceptos Ordines exeruerint.

§. 5. Quæ omnia vobis, Dilecti Filii, renuntianda esse duximus, non ut caveatis ab hoc quoque sacrilego insidiatore; siquidem scimus, satis vos adversus illius temeritatem, ac subdolas artes habere præsidii in vestra invicta pietate, & religione; sed ut, si aliqui sunt in ea contumacissima secta, qui nondum penitus infixi maneant in limo profundi, a Nobis pro paterna caritate admoniti, inducant animum respiscere, ac desinant præbere aures hujusmodi factiosis hominibus, qui, ut serviant furori suo, inveteratoque adversus veram Christi Ecclesiam odio, se prorsus Satanæ devoverunt. Vos autem manete in ea vocatione, in qua vocati estis, & quam sequuti Majores Vestri, constantissimam Fidem suam probarunt universæ Ecclesiæ, & hujus in terris capiti Pontifici Maximo. Reliqui, qui sese istic obstinarunt ad persequendum Schisma, pergant in exiguo suo Cætu gaudere de sacrilega sua pertinacia, sibi que plaudant ob execrabile inventum Pseudo-Episcopos constituendi. Non diu erit, cum experti discent, quid sibi profuerit malitia sua; ac fremebundi intelligent, quid vobis æterni gaudii, & immortalis gloriæ pepererit virtus obedientiæ, castaque fides vestra. Huic interim faustissimo eventui proludivimus Apostolica benedictione, quam Vobis, Dilecti Filii, peramanter impertimur.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 20. Decembris 1742. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

J. Vincentius Lucchesinius.

Publicat. die 5. Januar. 1743.

Reos Convictos per indicia indubitata, quavis non confessos, pœnis ordinariis multandos esse statuitur.

Monsignor Francesco Ricci della Nostra Città di Roma, e suo Distretto. Generale Governatore, e Vice-Camerlengo.

AVENDOVI Noi con Viglietto di Segreteria di Stato in data delli 29. Aprile del cadente anno 1742. espressamente ordinato, che, per apportare qualche opportuno rimedio alla frequenza

degli Omicidj, ed altri Delitti qualificati, che si commettono in Roma, e nel Nostro Stato Ecclesiastico da' Rei, sulla confidenza di non poter essere condannati alla Morte, se spontaneamente non confessino il lor Reato, & confessandolo ne' Tormenti, non ratificano sopra la lor Confessione, dovete convocare avanti di Voi una Particular Congregazione con l'intervento de' Monsignori, Bardi Segretario della Sagra Consulta, Fabretti, e Clavelli Ponenti della medesima, Toppi Fiscale Generale, & Avvocati, Mucci Luogotenente dell' A. C., Delfini Luogotenente del Cardinal Vicario, Michilli, e Mirogli Luogotenenti del vostro Tribunale del Governo, e de' Angelis Giudice de' Malefizj di Campidoglio, e sentirne sopra di ciò il di lei sentimento; ci avete rappresentato, che dopo essersi più volte adunata avanti di Voi la detta Congregazione, siasi in essa maturamente considerati li seguenti Dubbj, e con essersi inteso tanto in voce, che in scritto anche il parere dell' Avvocato de' Poveri, ne siano emanate le sottoscritte Risposte.

Primò: An duo, vel tres Testes concludentes pernecessè Delictum, & aliquas patientes exceptiones, præter illas pro quibus Testes de Jure in totum repelluntur à testificando, possint suppleri tam ex aliis indicis, & conjecturis probatis per Testes minus habiles, & idoneos, quam ex numero Testium, ad effectum imponendi pœnam ordinariam?

Responsum: Attentis frequentia Delictorum, & facilitate, qua Rei negativi evadunt promeritas pœnas, esse consulendum Sanctissimo, ut declaret, in Tribunalibus Supremis, & suas vices gerentibus, ac in Delictis atrocissimis, Homicidiis appensatis, & Furibus famosis, posse suppleri tam ex Indicis, quam ex numero, etiam per Testes minus habiles, & idoneos.

Secundò: An idem servandum sit in Delictis sequutis in Lupanaribus, Custodiis Birruariorum, aliisque locis, ubi nec actu, nec habitu solent intervenire, aut intervenerint alii Testes, quam Personæ infames?

Responsum: Affirmativè, dummodò suppletio fiat per indicia, & conjecturas, quæ probentur per alios Testes.

Tertiò: An contra Convictum indicis indubitatis concludentibus pernecessè taliter, ut adimant ab animo Judicis omnem rationabilem hæsitacionem, quod res aliter se habere poterit, deveniendum sit ad pœnam ordinariam?

Responsum: Affirmativè.

Quartò: An concurrentibus duabus semiple-nis probationibus, possint hæc infimul conjungi ad imponendam pœnam ordinariam?

Responsum: Negativè.

Quintò: Demùm an in contestationibus faciendis Reis, quando Indicia sunt de illis proximis indubitatis, possint reticeri aliquæ circumstantiæ, ad hoc, ut in casu, quo Rei tormentis subjiciantur, & tales circumstantias non contestatas fateantur, haberi possint pro verificationibus a parte post Confessionis, taliter ut opus non sit ratificatione ad imponendam pœnam ordinariam?

Responsum: Negativè.

§. 2. Onde Noi considerando esser molto profittevole non meno alla Giustizia, che al pubblico, e privato interesse la punizione de' Delinquenti, e che più facilmente potrà venirsi al conseguimento di questa, ogni volta che diasi esecuzione alle Risposte emanate sopra li proposti Dubbj, con il presente Chirografo, di Nostra certa scienza, pienezza di Volontà, e Podestà assoluta, confermando, ed approvando quando faccia di bisogno le sudette Risoluzioni, dichiariamo, e comandiamo, che in avvenire tutti li Tribunali Supremi, e che esercitano le Nostre veci, tanto in Roma, che in tutto lo Stato Ecclesiastico, comprese anche le Legazioni di Bologna, Ferrara, Ravenna, Urbino, e Benevento,

debbano

Dubia in Congregatione Proposita. Dub. I.

Responsum.

Dub. II.

Responsum.

Dub. III.

Responsum.

Dub. IV.

Responsum.

Dub. V.

Responsum.

Pontifex approbat relationes.